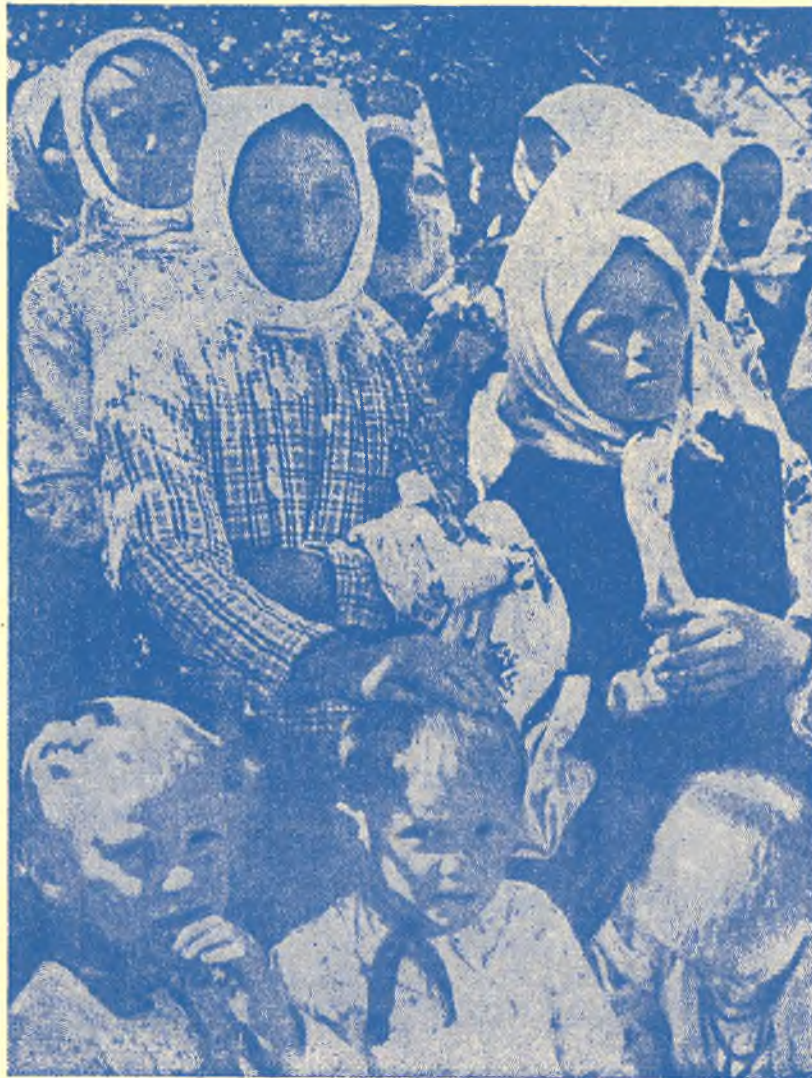

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 5

Травень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. ТРАВЕНЬ, 1951 Ч. 5

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. VIII. MAY, 1951 No. 5

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

З М І С Т

Марія Голуб: У день матері	1	Стефа: Влаштуємо мешкання	13
Уляна Кравченко: Свято Матері	2	Савеля Стечишин: Більше пляновости	14
Юлія М. Шустакевич: Справа України	2	Наталя Костецька: Використаймо сезон	16
Софія Дорошенко: "Чорна Пані"	3	Helen Mural: Hand in Hand	17
Петро Мегик: З випадкових вражінь	5	Junior League Reports	17
Олена Залізняк: Сьогочасні Катерини	6	Anne Strykowsky: An Outline of Ukrainian Embroidery for the Modern Miss and Mrs.	18
Союзянка: Нова станиця	7	Деклярація Прав Дитини	19
Іванна Рожанковська: Три оселі	8	Л. Б.: Зїзд Організації Українок Канади	19
Л. Б.: Ще одне зусилля	9	О. Патрило-Мороз: Жінка Аргентини	20
Річна конвенція ГФЖО	10	Н. Синявська: Жіноцтво Торонта	20
(от): Лісова Пісня Лесі Українки	10	Ц. Г.: Нові книжки	20
Роляник: Мама-квочка	11	При громадській роботі	21
Іванна Савицька: Материне серце	11		
Леонід Бачинський: Горобці	12		

Оформлення окладки—П. Андрусів

Світлина на обгортці: Наші матері

У День Матері

Давно затерся слід копит.
Давно вже коні продудніли.
А далечей очам не спить,
не дохилити сліз дозрілих.
Якби хоч здалеку узріть!
Якби вітри відтіть подули!
Якби зійшла щаслива мить!...
Пішли, пішли і... не вернулись.

Оксана Лятуринська

Мало хто з нас знає докладно про те, як повстав цей гарний звичай — святкування дня матері. Ми й не припускаємо, що почин до цього дала скромна нічим незаметна одиниця, що тільки щиро й віддано любила свою матір.

Це була п. Джарвіс, мешканка Філадельфії. Коли одного дня в травні померла її надусе улюблена мати, вона стала щороку в роковини смерті складати китицю квітів на її могилі. І ведена цим бажанням пошани вона написала листа до президента. Як це так, що в Америці святкують такі різні річниці, а ніхто не подумав про те, що би вшанувати матір? Не якусь особливу, замітну, геройську матір. А кожну, що серед клопотів і життєвої борні виховує свою дитину, вкладаючи в неї всю надію свого життя.

Америка прийняла це бажання скромної жінки і впровадила це свято. Це сталося після першої війни, коли стільки матерей принесло в жертву те найдорожче, що мали — своїх синів. І для святкування вибрали

найкращий час у році — місяць травень. Цей місяць є також місяцем особливого почитання найбільшої з матерей — Матері Божої, що віддала на смерть свого Сина за спасіння людського роду.

Ладимось із радістю до цього свята. Готуємось до нього в вузькому родинному, або ширшому, громадському крузі. Стільки радості звязано з ним, дрібних подарунків, розкішних квітів, милих усмішок та сердешних поцілунків!

Та цей день не може промайнути безслідно в наших серцях. Бо думками линемо до матерей наших просторів, до їхнього тернистого шляху. Яке її становище в той день?

Українська мати не розкошує в материнських radoцax, її родинне гніздо не є затишною пристанню. При "битій дорозі" історії вирощує вона своїх малят. Її хату розбиває раз-у-раз дика орда, кріпацька неволя, чи колективізація. З раною в серці відбудовує вона все наново родинний затишок, все наново вносить туди дрібку материнського тепла.

Тому мати нашої історії, нашої літератури — це страдниця. Це турецька бранка, від якої силоміць відривають дітей. Це кріпачка, що жне на чужому лані. Це мати-наймичка, що коротає свій вік у чужій хаті. Це колгоспниця, що посилає дитину на невільничу працю.

Це засланка, що тратить сили на непосильній, важкій роботі.

У ряді тих згадаймо також і матір, що покинула рідну землю. Неважно, чи це сталося тридцять літ тому з горя й біди, у сподіванні кращої долі. Чи тепер перед навалюю найжахливішого ворога. Серед грудних початків буде вона своє гніздо. На вільній землі старається створити рідний кут, щоб передати дітям любов і пошану до свого.

І ось в обличчі цього шляху, що його верстали наші матері, перед величчю їхнього горя зарисовується перед нами нове завдання. Завдання справді величне. Це є свідоме й цілєве намагання зберегти дітвору для Батьківщини. З усією лояльністю для країни, в якій живемо — мусить українська мати віцїлїти в своїй дитини любов до покиненої. Мусить вичарувати в дитини такий виразний образ рідної землі, щоб його ніколи не затер час, не припав пилом забуття та щоб його не прїтьмили примани життя на чужині.

Завдання справді почесне. Воно вимагає свідомого діяннїя і певного пляну. Та українська мати криє в собі велику психїчну силу. Не заломилась від бур і громів нашої історії, а донесла скарб рідної мови із покоління аж до найновїших часів. Тому й тепер зуміє увїлїяти вогонь любови у душі своїх дітей.

Марія Голуб.

С в я т о М а т е р і

Шелести нам барвіночку і зелена руто!
Розцвітайся, гарна роже, розцвітайся сuto!

Піднімайся, калинонько, кучерява м'ято,
Треба нам сьогодні квіття на велике Свято!

Приберися, наша ниво, у роси намисто,
Приберися в мак червоний, грай нам колосисто...

Хай щебечуть пташенята, божий світ радіє,
Гляньте раз і ви безжурно, мамо, наша мріє...

Уляна Кравченко

Справа України - проблемою Америки

Визначний американський діяч, голова Пенсильванського університету — Гаролд Е. Стассен, написав обширну статтю, майже розвідку — “The Coming Collapse of Communism” і подав у “Лейдіс Говм Джорнал” за місяць квітень б.р., в якій відважно став в обороні поневолених народів советської Росії. Геролд Стассен недавно відбув світову поїздку та провірив під час того світову ситуацію, зокрема сумежні Советам краї. Зібравши точні інформації, подає їх до відома широкого громадянства в Америці.

Останніми часами взагалі, в американській пресі щораз частіше появляється матеріал, що починає висвітлювати правдиве обличчя советської Росії.

До тепер американці про Росію звикли думати російськими накиненими думками, що Росія це “неделіма і єдина”, а Україна — це складова частина Росії. В багатьох випадках справу України зумисне відсувалось на бік, закривалось і замовчувалось, начеб така справа не існувала зовсім і мовляв, щоб не дразнити почувань Росії. Малі народи, як лотиші, естонці і литовці були більш узнані ніж 40-мільоновий український нарід.

Тепер американцям помалу отворяються очі і саме Стассен пише, що тих 205 мільонів населення російської тюрми народів, це не є тільки самі росіяне, як то Америка звикла думати. Між тими мільонами є майже половина неросійського народу. На підставі точних даних — пише Стассен — в теперішніх границях Росії є аж 175 різних етнічних національних груп, а між ними найбільша 40-мільонова українська нація, що відграє найважнішу роллю в те-

перішній загрозливій ситуації внутрі советської Росії. По українській нації слідує 10 мільонів білорусинів, 25 мільонів музулманів і по два-три мільони інших національних меншин. Усі ці народи в границях советів — пише Стассен — палають скритою ненавистю до поліційної системи і до брутальности односторонного советського режиму. І коли б тільки трохи підштовхнути цю внутрішню ненависть, або коли б почалась серйозна третя війна, в' советах вибухла б контрреволюція, яка спричинила б певний упадок советського режиму.

Як свободолюбний американець, Стассен висловлюється прихильно про Українську Повстанчу Армію, яка веде активну боротьбу проти большевизму. Згадає геройську смерть Тараса Чупринки, що поляг у нерівному та відважному бою проти большевицької окупації. У своїй статті Стассен описує Україну як урожайний, багатий край, самовистачальний для державного життя.

Геролд Стассен рішуче стоїть за цим, що усім поневоленим народам слід віддати їм їхні приналежні землі-краї для самоуправи. Він радить для такого діла як розчленування, себто поділ Росії, встановити окремих комітет (без Стейт Департаменту), що був би настроений справедливим людським і Божим наставленням.

Певна річ, що стаття Стассена поміщена в такому поважному жіночому виданні як “Лейдіс Говм Джорнал”, відобється широким відгомном між жіноцтвом Америки і тому було б побажаним, щоб молоді жінки українського походження прочитали цю статтю

Стассена. Тут роджена молода американка українського походження не має ясного поняття про теперішні змагання українського народу, а навпаки, можна запримітити якесь мильне наставлення між нашими молодими, що будьтоби вся українська справа це тільки “непотрібна політика”.

Підношу це як серйозний і дуже шкідливий об'яв, на який у теперішню пору немає і не повинно бути місця. Тепер, коли американці прямо самі б'ються у груди і признають свої помилки, такими широкими допущеннями і признаннями для російських впливів в Америці і починають змінити цей вельми шкідливий і нездоровий курс, то в нас, у певних кругах, в сторону української визвольної боротьби кидается нерозважливе слово — “політика”

Краще і розумніше буде прочитати таку чи подібну статтю у висвітленні самого вже американця, ніж уважати справи українського визволення звичайною політикою. Бо коли в серце України вимірене холодне дуло советської загрози, то це вже не політика. Це — боротьба на життя і смерть.

Ми, члени Союзу Українок і всіх інших українських жіночих організацій, повинні посилити патріотичні старання грошевою допомогою і загальною пропагандою за визволенням усіх поневолених народів, а в тім і України, з якої ми вийшли і для якої ввесь час тут на вільній землі старались. Тепер саме назріває рішуча хвиля, коли можуть запасти світові потягнення і ми повинні цьому не тільки сприяти цілим серцем, але теж помагати всіма силами і засобами.

Юлія М. Шустакевич.

„Чорна Пані”

(Спогад із дитячих літ про
Наталію Кобринську)

Мале підгірське містечко Бо-
лехів, в якому я народилась і
прожила свої дитячі літа, зга-
дую тепер як незвичайно при-
вітну й культурну місцевість.
Так щасливо склалися тоді об-
ставини, що жила в цьому міс-
течку рухлива й під оглядом
організаційним дуже цінна ін-
телігенція, як духовна, так і
світська. Були гам “Просвіта”,
співацьке товариство “Боян”,
кредитове “Надія”, руханкове
“Сокіл”, церковні братства о-
бох полів; робітників організу-
вав молодий адвокат, конципієнт
др. Лев Ганкевич. Дітей гурту-
вав і давав із ними всякі імпре-
зи з нагоди св. Миколая та Шев-
чекових свят невтомний п. Юлі-
ян Русин, радник ц.к. податко-
вого уряду в Болехові. Дітвора
дуже його любила за лагідну
поведінку і за ті ласощі, які він
приносив майже кожного вече-
ра й охоче приходила на про-
би. Вся довколишня інтеліген-
ція заїжджала до гостинниці п.
Петровичевої, сестри д-ра Іка-
ловича, що був колись надвор-
ним лікарем болгарського царя,
а покинувши Болгарію, теж меш-
кав у Болехові. Свій прекрас-
ний дім він, умираючи, записав
українській захоронці-сиротин-
цеві.

Відбувалися також величаві
концерти під управою Осипа
Лісікевича і д-ра Зволинського,
що самі були добрими співака-
ми й солістами. Були й аматор-
ські вистави, гарно виведені, чи
то у великій салі касина у Пет-
ровичевої, чи у Фішля, який
мав готель і ресторан. Публики
було все повно, міщан, селян і
інтелігенції. Грали, памятаю,
“Сватання на Ганчарівці”, “Ой
не ходи Грицю” та інші пєси.

Народня школа в Болехові
була шостиклясова і містилася
в великому будинку з гарним
городом. Навчання відбувалося
в польській мові, як усюди то-
ді, хоча більшість дітей була
української і жидівської народ-
ности. “Руської” мови, як тоді
казали, вчили від 2-гої кляси як
предмету, а німецької від тре-
тьої.

Хата Наталі Кобринської в Болехові

Як я була 8-9 літньою дів-
чинкою, то вертаючись около
11-12 год. вполудне зі школи
додому, стрічала на пішомуді
десь в околиці польського кост-
тела високу, ставну паню з па-
лицею в руках, все одягнену в
чорне, яка й на голові мала
чорний шаль. Пізніше я під-
глянула, що ця “чорна пані” по-
верталася від п. Микиткової,
вдови по священнику, яка три-
мала на станції дітей сільських
священиків і вчителів. Мене по-
чала цікавити та “чорна пані”
Вигляд у неї був поважний,
сказала б навіть суворий, все
задумана, нікого не помічала. Я
навіть трохи боялася тієї жін-
ки.

Дітвори в Болехові було ба-
гато й великий будинок народ-
ньої школи не міг помістити
всіх, як дівчат так і хлопців.
Шкільна влада піднаймала по
дві-три кімнати, а то й цілі до-
ми на шкільні салі. Тому я десь
до третьої чи четвертої кляси
ходила вуличкою, що була
проти костела, коло крамниці
Сальки, де й стрічала “чорну
паню” Моя кляса містилася в
малому домику, в якому був
ганок, сінці і дві кімнати від
фронтної сторони. На перер-
вах ми галасували, співали, ска-
кали, а що не було багато міс-
ця, бо вуличка була сліпа, то
ми товпилися у сінцях і на ган-

ку. На подвіря дому ми досту-
пу не мали.

Коли я піросла й мені було
десь 11-12 років, я довідалася
хто є та “чорна пані”, що я її
стрічала щоденно вполудне. Во-
на бувала в домі Ольги й Юлі-
яна Русинів, д-ра Льва Ганке-
вича, відвідувала його дружи-
ну, відому скрипачку і прихо-
дила теж до п. Штальової, дру-
жини відомого адвоката-поля-
ка д-ра Штала, у якого конци-
пієнтом був д-р Ганкевич. У
цих домах велись якісь таєм-
ничі розмови про фемінізм та
ще про щось, чого я тоді, мала
дівчинка, не розуміла. Я відчу-
вала, що найбільшим авторите-
том серед згаданих жінок була
власне “чорна пані”, яка не бу-
ла мені вже страшною. Це була
Наталія Кобринська, піонірка й
провідниця українського жіно-
чого руху в Галичині.

Мені було яких 5-6 років, ко-
ли помер на удар серця батько
Н. Кобринської о. Озаркевич.
Покійний був парохом Болехо-
ва. Памятаю дуже добре його
величавий похорон і прекрас-
ний мармуровий нагробник на
болехівському цвинтарі. При-
ньому й жила в тому часі Н.
Кобринська, пильнуючи його
старости.

Як сьогодні памятаю той
день, коли мене “повели” до
Кобринської. Були це три Оль-

ги — пп. Русинова, Дучимінська й Голіната. Якеж було мое здивування, коли мене завели в ту сліпу вулицю і спрямували на подвір'я того малого домику, до якого я ходила ще 2-3 роки тому до школи! Напроти нас вийшла "чорна пані". А ми дівчата й не знали, що в цій хаті живе ота визначна українська громадянка, яка мусіла віднаймати свої найкращі кімнати для крикунів. Стояли ми на подвір'ї і знов усі пані щось між собою говорили, а потім Кооринська попрохала зайти в хату. Спершу заходилося низенькими дверми до кухні, а з неї до кімнати направо, на дверях якої висіли модні тоді вишневі портієри. Кімната була невелика, понура, скромно обставлена. При столику, коло вікна сиділа молода дівчина, як я довідалася потім, жидівочка, якій Кобринська диктувала свої твори, а вона записувала їх. Ми недовго задержувались, бо не хотіли забирати часу, бачучи, що є замовлена до праці дівчина. Пам'ятаю, що Кобринська, помітивши здивування на обличчі присутніх пань, похвалила дівчину, що вона добре пише і теж добре знає нашу мову.

Час від часу приходила письменниця на спіритистичні сеанси до пані Мілі Ганкевичевої, де викликали духів. Коли все було приготоване як слід, найважливіше столик без одного цвяха, Кобринська клала свою руку на тарелик і викликала якогось духа — Шевченка, Франка, Хмельницького чи Мазепи. До такої "роботи" треба було покласти дві руки різних людей, а Кобринська була така нервово-вразлива, що посудина слухалась її самої. Тарелик під її рукою починав посуватися, а хтось із присутніх записував — нераз виходили прекрасні вірші чи відповіді на ставлені запити. Мені, 13-літній дівчинці, теж хотілося поспробувати тієї забави, а що Наталя Кобринська побачила мої блискучі очі й румянець на щоках, дозволила мені покласти руку біля сво-

єї. Але тарелик не рухався! — Видно, що ти не віриш у те, коли духи тебе не слухають, бо ти ще й смієшся, сказала. А я подумала, що це вона сама легенько посуває тарілкою. Коли я забрала свою руку, тарілка "поїхала" даліше.

Вже 1912 р. весною приїхала я зі Львова до Болехова на Великодні свята. Я саме верталася з мешкання дра Л. Ганкевича, що жив тоді в кам'яниці згаданої Сальки, заплакана, бо довідалася ближче про смерть його дружини Мілі, що померла після операції у Відні. На пішоході коло костела струнула я Кобринську. Я привіталася і ми розговорились. — "Чи не вступиши Ви, Зосю, до театру? (Це натяк на те, що я добре грала в аматорських дитячих виставах і декларувала чи співала на всіх болехівських концертах чи пописах у школі). — Ні, я вчуся в українській школі ім. Шевченка у Львові. На те відповіла Кобринська, що я певне чуюся щасливою, бо ж це була моя мрія жити у Львові і вчитись в українській школі. — От я довго зі своїми батьками говорила дома польською мовою, бо тоді був такий час — така мода, завважила Кобринська. На цьому ми розпрощалися й розійшлися.

Аж у 1914 р. струнулися ми знов, коли я приїхала на вакації зі своєю мамою до Болехова. Наприкінці липня мати поїхала за справою до Львова, а я замешкала у п-ва Русинів. Та 1 серпня вибухла перша світова війна, почалась мобілізація і вже ані я до Львова, ані мати до Болехова приїхати не могли. Австрійські військові комунікати сповіщали про велику перемогу над москалями, а гук гармат чути було щораз ближче і тривожні вістки подавали, що ось-ось треба було сподіватись приходу ворожого війська. Ми всеж таки не вірили, бігали ввечері о 6-тій годині під дім Петровичевої й читали офіційні комунікати. Але вони були так складені, що не можна було

відгадати з них справжнього стану. Там зустрічали ми вже втікачів на возах і "пантофлева пошта" говорила щось зовсім протилежне урядовим комунікатам. Люди радились, що робити. Одні рішались лишатися на місці, інші, переважно державні урядовці, постановили виїхати. До дому Русинів у тому часі Кобринська приїхала по кілька разів на день. Вона була дуже схвильована, бо панічно боялася москалів, про звірства яких ходили тоді фантастичні вістки.

По довгих нарадах у Русинів рішено виїхати возами у "найбезпечніше" місце — до Брязи в Карпатах, недалеко від Болехова, бо там мовляв, москалі чомусь не прийдуть. Перша поїхала туди для святого спокою Кобринська. Русини зі своєю мати та зі мною мали приїхати туди за 2-3 дні. Та сталося інакше. Урядовці прямували кінями (яких до речі дуже важко було знайти, бо їх військо по дорозі забирало на підводи) на Тяняву, Любінці а потім залізницею на Сколе, Лавочне, через Мадярщину на захід і туди постановили їхати й Русини. Багато вплинула на цю зміну на пряму вразливість Кобринської, що замучувала нас страшними вістками. Тимчасом до Брязи прийшли москалі скорше, як до Болехова, верхами гір і Кобринська щасливо вернулася назад.

Я вже була заміжня, як розказувала мені моя мати про останні дні нашої письменниці. Місцеві люди розказували їй, що Кобринська жила перед смертю в великій біді. Були тоді страшні метелиці, снігові й ніхто її не відвідував і не допомагав їй. А коли померла, то на похороні теж майже нікого не було з тієї самої причини. Хата її перейшла на власність захоронки-сиротинця, яким опікувались наші монахи на чолі з о. Сухим. Така була гірка старість і смерть нашої великої піонерки. Не знати чи лишився хоч слід по її могилі.

Дівочий одяг української шляхтянки.

На голові парчева шапочка з позументами, перевязана стяжкою й викинчена золотою китицею у формі гребеня. У вухах ковтки, на шії дороге намисто з разка коралів та золотого ланцюха з дукачем. Тонка біла сорочка зібрана при шії. Корсет із глибоким вирізом спереду, відкритий. Широка спідниця зі смугастого матеріялу. До нього попередниця з роскішної, мистецьки тканой парчі. Подібного взору хустинка в руці. Колірові шкіряні черевички. Поверх усього тонкий суконний плащ із парчевим коміром та дудами, обведений на краях та в поясиці позументом.

3 випадкових вражіннь

Якось перед роком, блукаючи по Філадельфії, випадково попали ми до музею історії розвитку цього міста, при 7-ій вулиці. Серед багатьох експонатів, дуже цікавих своєю вже історичною формою, зобачили ми прилад до розчісування прядива з конопель або вовни та звичайне кресало і кремінець. Не дуже це давні експонати — бо ще в кінці XVIII в. їх загально уживали тут. А чейже й це кресало з кремінцем й прилад до розчісування вовни — званий на Буковині, Покутті „дергавка“ (мабуть від слова дергати — рвати, шарпати), — вони були вживані по глухих наших селах ще на початку цього XX віку. І коли їх уживано в XVIII в. в такому великому тепер місті, як Філадельфія — то ніякий нам сором, що наші батьки вживали їх по глухих селах України ще й сто років пізніше.

Це призабуте вражіння з музею з-перед року пригадалось нам недавно. А саме: оглядаючи в передсвяточний, гарячковий в Америці час, вистави великого магазину, — затримались наші очі на смокінговім вечірнім убранні. Щось комір нам нагадував. Цей комір не був спереду, по боках розрізаний — він був т. зв. шальовий (від шаль). Що це таке? Де ми вже бачили подібні коміри? Ага! Вже маємо! Таж такі шальові коміри мали всі мужеські одяги всіх суспільних верств України XVIII в. й на початку XIX в. А тут вам у половині XX в. в Америці такий комір модний!

А переглядаючи портрети XVIII в. в музею-будинку незалежности, в Філадельфії — де проголошено в XVIII в. американську конституцію, бачимо на військових портретах лише один нарамник (еполет). Це відзнака офіцерського чину.

ПРИЄДНУЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ ДЛЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“!

ІЗ ВИСТАВ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

У березні ц. р. відбулася в Брадфорд, Англія виставка студентів Технічного Інституту. У ній взяла з успіхом участь класа української вишивки під проводом п. Іванни Вітошинської. Місцеві газети відмітили з подивом виставлені предмети.

В околиці Гамбурга в таборі Фішбек відбулась у лютому ц. р. виставка, яку відвідало понад дві тисячі осіб. Німецькі газети помістили обширні репортажі.

Місто Гамбург влаштує зпочатком травня виставку домашнього промислу з метою показу й продукції. Окреме місце займуть тут українські кустарі споміж ДП, що хочуть заповнити собі ринок збуту на свої виробы.

ДИТЯЧІ САДКИ В НІМЕЧЧИНІ

ЗУАДК опрацював плян доживлення дітей дошкільного віку, що знаходяться в таборах. У березні ц. р. урухомлено першу таку станицю в таборі Кляйнкец, де є 76 українських дітей. Акція триває далі і ЗУАДК намітив уже ряд подібних станиць.

Такі самі відзнаки в XVIII в. носили вкраїнські старшини. Таку відзнаку має український сотник на рисунку Рігельмена.

Ці дрібниці відразу нам показують місце України та належно освітлюють вартість її культури в тих часах.

Одяг вищих і нижчих верств був дуже культурний і не мав ніяких форм, які нас сьогодні непокоїли б, чи булиб нелогічні. А культурна скромність і повага тодішніх жіночих строїв ще більше підкреслювала ту високу гідність української жінки в житті, особливо в порівнянні до пануючих тоді звичаїв і одягів, хотяй би, наприклад, у Франції. Вартість тканин із яких шито одяги була під технічно-декоративним оглядом високомистецька.

Для дослідів над українським одягом особливо цікаві матеріяли знаходяться в праці українського історика німецького роду Олександра Рігельмана. В своїй дуже рідкісній тепер праці про Україну (з 1778 р.) він помістив коло 30 дуже цікавих рисунків одягів XVIII в. усіх суспільних верств населення України. Залучена ілюстрація взята з цієї книжки Рігельмана.

Петро Мегик

Сьогочасні Катерини

Сидять напроти мене дві, такі вони різні і такі подібні своєю незавидною долею — ті галицькі дівчата з нешлюбними дітьми.

Одна висока, струнка, кучерява чорнявка. Ледве помітно скісні очі й вистаючі вилиці наводять думку, що в їх околиці поселились у давнину розбиті татарські загоны.

Говорить скоро, ясно, отверто.

Привезли її сюди в 1941 р. німці разом із іншими дівчатами в їхнього села в Самбірщині. Але товаришок уже нема, одних репатріювали зараз у 1945 р. другі виїхали вже до Англії, Канади, Аргентини. Ті з краю не написали нічого, хоч обіцявали і з дому немає вістки від кінця війни. Працює в “бавера”, була чотири роки в одного, а тепер у другого. У першого краще було, але як сказали в 1945 р., що не мусять там бути, де їх завезли, то вона пішла геть, хоч знала, що буде їй гірше — бо так щось у ній бунтувалося. Знає всяку роботу, — тепер волочить, копає, садить; влітку косить сіно, збіжжя, працює при молотілці, ладить і рубає дерево, а крім того стайня, корови — роботи є від світанку до ночі. Як приїхала, не вмiла ще того, їй лише на 14-тий рік пішло було. Господар платить їй, як приписує, але половину з того дає одній жінці, що годує й доглядає її дитину — 4-літнього хлопчика. А другої половини платні не вистає, щоб зодягнути себе і дитину. Виїхати нікуди не може, зголошувалась та жінок із нешлюбними дітьми не беруть. А тут говорять, що і в бавера не можна буде працювати чужим — як схочуть свої робітницi, австріячки йти на ту роботу.

— Як же так малу, чотиринадцятьлітню забрала з дому на роботу? — питаюся.

— Бо я вже висока була, здорова, та й тому — каже якось змішано — та що мій тато за Польщі тримав з поляками. Наговорили йому, що він шляхта, що не годиться йому, шляхтичеві та громадському писареві

заодно бути з хлопами та й він записався до шляхти. А мама через те довго плакали, від людей бокували, до церкви встигались піти. Та й від тої жури померли. Усе казали, що нас за те Бог покарає. А я що винна? Я ще тоді мала була! — сказала якось задумано.

Друга дівчина дрібна, худорлява, бліде, умучене обличчя, ясне неначе споловіле волосся. Сірі очі дивляться непевно, не то розгублено, не то залякано. Нагадує якусь перелякану птаху, що безрадно присіла у траві. Скупа вона на слова — говорить мало, спровола. Привезли її на роботу у 1942 р. з Богородчанщини. Вже восьмий рік в одного бавера працює. Вона була найстарша дома, тому вибрали її до транспорту — казали, що й так другі діти лишуються при родичах, мусять одну віддати. Зразу писали до неї з дому, аж потім раз прийшов лист, що кудись їх забирають і від тоді ні слова. А її лист вернувся з допискою, що таких у селі немає. Їй тепер 22 роки, в неї дівчинка, трілітня. Бавер за Гітлера нічого їй не платив, а тепер четверту частину того що належиться. Але дитина при ній. Як вона йде в поле, дитина з баверськими дітьми лишається. Часто поштуркують її — та баверка все їсти дасть і молока не жаліє. До стайні, до коров все бере дитину зо собою, бодай там до неї говорить. А зодягнути нема у що і така марненька, боязка. Їй кажуть, що бавер повинен платити, скільки належиться, але вона не буде домагатися. Один місяць заплатить, а на другий викине з хати — хто ж її з дитиною тепер прийме?

— А я до свого синка лиш раз на тиждень забіжу, в неділю, бо далеко — каже друга. Та йому добре, такий чистенький, рум'яний, розумний — цілком до “нього” вдався. І та жінка його любить і її діти; він її кличе “мутті”, а не мене. Мені каже “Юлі” і злоститься, як говорю до нього по своєму. Du Böhm, ich versteh dich nicht — кричить. Так його навчили,

проговорила скоро, нахмурившись.

Згадка про “нього” дозволяє зачепити й цю тему.

— Не можете ви дівчата, домагатися, щоб батьки дітей платили на їх прожиток, виховання? Хто ж вони такі, де живуть?

Лице високої дівчини вкривається густим румянцем.

— То був бельгійський полоней, працював у того ж бавера що й я. Він із Кент, шість років старший від мене, учений був, розумний, тепер він старшина, проговорила скоро, немов захоплено. Ми хотіли побиратись, ходили до священника та він казав, що йому не вільно вінчати полонених.

— Як же ви розмовляли? — питаюся.

— По німецьки, він умів і я вже навчилась була. Лише раз як хворий був, велику гарячку мав, зривався, говорив без пам'яті — тоді я не розуміла його, по своєму говорив. Просив, щоб не відставляли його до тaborу полонених, бо там напевно помре. І лежав шість тижнів на сіні у stodолі — ніхто не знав про те лиш баверка та я. Я доглядала його, як із праці прийшла — доносила їсти, води, оклади робила. Потім мені його мама й сестра такі гарні листи писали, дякували, що я йому життя врятувала. Як їхав додому, хотів, щоб я з ним “на зелено” їхала, бо так не хотіли пустити, а дитину щоб лишила. Але я не могла. Дитині пів року було. Я ж його за Гітлера ще маленького не хотіла дати до закладу, до Пассав, сварила, казала, що мене могли насилу забрати з дому, а дитини не дам. Ще пів року писав він до мене, обіцявав забрати туди — всі листи маю. Я їздила до Лінцу, до бельгійської комісії, щоб мене з дитиною до нього пустили, що дитина його. Казали мені: “немає ради, то війна була”

— Та ж він напевне не відмовився б від своїх обов'язків для дитини, кажу їй.

— Ні, не хочу! — каже рішуче, а уста затиснулись якось бо-

Закінчення на стор. 8

Марія Голуб, голова 9 Відділу СУА у Милвил, Н. Дж.

Наше містечко Милвіл лежить серед фарм та садів стейту Нью Джерзи. Багато осіло там наших людей, що вже здавна господарять. Є й новоприбулі, що стали на працю в фабриках. Це все невеличка, але зіграна українська громада.

Донедавна не було в нас організованого жіночого гурта. Аж 12. вересня 1950 зібрались жінки і чоловіки по Богослуженні в церковній салі. Тут промовила до зібраних п. Марія Голуб. Тепло й широко розказала про ювілей Союзу Українок Америки, його великі досяги та 25-літню працю. І з гурта жінок вирвалось неспіло питання:

— А не можна би заснувати відділ СУА в нашій місцевості?

Думку цю зараз підхопили. Піддержали цю справу й чоловіки. Зараз же вписалось 21 жінок, здебільшого старших, поважних фермерок. Головою вибрано п. Голуб, а в члени управи ввійшли пп. Желехівська, Приступенко, Ковальська, Глосницька, Чопек, Патен, Гандзюк і Мусій.

Ось такий був наш початок. А як іде праця?

Сходимося щомісяця. Під церковною залею є невеличка кімната. Вона найкраще надається на наші сходи. Кожна друга неділя збирає нас усіх там.

Пані голова все приготує якусь програму. Спершу повідомить нас про вістки з Цен-

Нова станиця

тралі, секретарка прочитає обіжник або якесь інше повідомлення. А потім хтось із уряду скаже щось, що цього місяця підходить. У січні ми говорили про Різдвяні звичаї, в лютому ми почули про Олену Телігу, в березні про Тараса Шевченка. Та пані голова не дає нам лише слухати, а кожна з нас мусить висловитись — чи про звичаї в своєму селі, чи про те, який вірш Шевченка нам найкраще подобається. А за порівняння вже й подбає, бо ось котрась молодша з-поміж нас чи мала дівчинка й продеклямує кілька віршів нашого поета.

А коли ми вже наслухались та висказались усі, тоді йде товариська частина сходив. На боці чекає вже приготоване печиво й шипить у чайнику чай. Миттю застелений стіл. Всі групуються невимушено, де хто хоче. Уряднички припрошують. — А хто сьогодні приніс „кейка“? паде запит. Авторка зголошується, але вибачається скромно, що не дуже вдалий. Але ніхто не слухає цього, бо „кейка“ знаменитий. А ось якісь дрібні коржики! Це певне спелка якась новоприбула, вгадують.

Міняються приписами, обговорюють новини. Сміються, жартують. Встає дружній, веселий настрій і забувається, що ось ця поважна сивоволоса жінка вже сорок літ тому приїхала з Равщини, а ця молода струнка жінка з Волині ставить перші кроки. Членки зживаються з собою. Ось уже витягають світлини, ота показує своїх дітей, а друга внуків.

Але пані голова не спочиває. Вона все пригадає нам, що ось заходами Централі виїшла чудова книжка Лесі Українки по-англійськи і треба на те післати якусь лепту. Або що „Наше Життя“ виходить тепер у новій шаті і на те треба фондів. І завжди вийде невеличка збірка, від щирого серця зложена.

А раз то ми таки нашу голову заскочили! Одних сходив сказано було — не приносити печива. Що це таке? На чайному столі розкішний торт та ще й дрібні тісточки. І все подано

так урочисто, особливо. Нарешті довідуємося, що це все наша голова поставила, їй народився внук! Скільки було привітань та побажань! Та ще заки пані голова вспіла подякувати, вихопилась одна з членок із пропозицією влаштувати збірку в користь маленького. Ох і посипались талари і кводри! Та пані голова таки поставила на своєму. Коли вже підсумували зібране, тоді вона заявила, що жертвує цю суму на УПА.

Тепер готуємо свячене. Велике зібрання, де зйдуться й не членки та наші чоловіки. А може й якісь гості прийдуть! Буде радісно й весело, що наша громада зживається в одну сімю.

Союзянка

ЩИРЕ СПАСИБІ!

Пересилаю мою щирю й сердечну подяку всім, хто ласкаво привітав і згадав мене з нагоди моїх 82-літніх уродив й Воскресення Христового ц. р. Щира дяка централі й відділам Комітету Українок Канади і всім згуртованим у ньому жіночим організаціям, як також всему громадянству Винніпегу, Торонта й Монтреалу за щире й гостинне прийняття в часі моєї гостини в тих містах з нагоди 100-ліття народив Н. Кобринської. Сердечно дякую товаришкам праці в СФУЖО й СУА, жіночим організаціям Німеччини, Бельгії, Австралії, Аргентини, збірному привітові жіноцтва Франції, гуртові моїх приятельок із Торонта за привітання переслане на руки п. Велигорської й тим усім численним приятелькам з різних сторін Канади, Америки й далеких країн, які згадали мене добрим словом! Я дійсно зворушена глибоко тими доказами доброзичливості й приязні. Велика й щира Вам дяка!

Олена Кисілевська

Три оселі

В минулому році відбулися на терені ЗДА три українські вакаційні оселі. ОО. Василіяни вели оселю у власному приміщенні у Вавилоні, Т-во Опіки над Молоддю „Самопоміч“ у Шікаго в закупленій для цієї цілі садибі у віддалі 40 миль від міста, Кир Константин Богачевський відступив приміщення у Стретфорді, Н. Й. для оселі, яку zorganizувала катедра парохія у Філадельфії при співпраці місцевого Відділу „Самопоміч“.

Про хід цих осель і їх успіхи появлялися своєчасно звідомлення і репортажі у пресі. На підставі цих статей та інших доступних мені матеріалів, хочу зробити деякі загальні підсумки. В усіх звідомленнях підкреслені два рівнорядні завдання, які поставили собі організатори всіх трьох осель, а це — відпочинок і фізичне скріплення дитвори, а з другого боку доповнення виховання в ре-

лігійному і національному дусі, засвоєння відомостей із ділянки українознавства, наука українських пісень і танків. Програма осель у Шікаго і Стретфорді уложена на зразок пластових таборів.

Усі виховники згідні в тому, що дитячий матеріал багато трудніший до ведення, як був до війни. Це безперечно вплив воєнного і повоєнного лихоліття, а також специфічних життєвих обставин в Америці. Поруч чемних і добре вихованих дітей було багато таких, передусім хлопців, яким засади послуху, карности, пошани для старших лиш із трудом удавалося засвоїти. Стверджено, що молодь, навіть ця, що вчашала до українських шкіл в Європі, часто пише неграмотно по-українськи, діти нижче 10-ти років з засади не знають української мови в письмі. Рівень знання з інших ділянок українознавства як історії, геогра-

фії, літератури — пересічно низький, відомості набуті раніше поволі забуваються, тому що нема змоги їх систематично поповняти і розвивати. Відчувалося дошкульно недостачу підручних бібліотек на оселях, лектура обмежувалася до сумнівної вартости ославлених „камиксів“, які дитвора, не зважаючи на заборону, купувала або одержувала у посилках від батьків і завзято вичитувала.

Учасники осель це передусім діти нових іммігрантів, дуже малий відсоток дітей давніх іммігрантів. Назагал давна імміграція ставиться за застереженням до цієї проблеми, мабуть, недоцінюючи її виховної сторінки. Діти, народжені в Америці, привиклі до комфортного життя, не розуміючи обмежень і невогод табору, нерado і поволі звикали до оселевої дисципліни. До цих дітей треба окремого підходу, а передусім виховника із знанням англійської мови. Проблема над якою слід призадуматися. Правильна її розв'язка причинилась би багато до сполуляризування справи вакаційних осель серед давньої імміграції, а водночас до національного освідомлення хочаб малої частини родженого тут покоління.

У нас утерлося поняття, що вакаційні оселі є дефіцитовим підприємством. Досвід минулого року виказав, що навіть при мінімальних оплатах (\$40 від дитини) оселі були самовистачальні, передусім завдяки громадському наставленні адміністраційного і виховного персоналу, який працював безплатно або за мінімальну винагороду. Недостачі в технічному вивінуванні осель, а також в приладді до гор і забав, онравдані початковими труднощами та покищо браком відповідних фондів.

З усіх трьох осель скористало около 350 дітей. Загальні підсумки безперечно позитивні під кожним оглядом. Щоби одначе могли вони стати одним із засобів виховання дитвори в національному дусі та протидіяти часто дуже відемним впли-

СЬОГОЧАСНІ КАТЕРИНИ

Продовження зі стор. 6

ляче. До Бельгії поїхала від нас одна австрійська дівчина, що там вийшла заміж за бувшого полоненого. Вона написала мені звідти, що Лео ще перед війною був жонатий, лише „розправлений“ із жінкою. То я вже не хотіла б туди їхати. Треба мені, щоб чужа жінка за мною плювала й пальцем показувала? Не жаль мені, що він зо мною не оженився, а жаль, чому він мені не сказав правди, а такий він добрий був і так я йому вірила. Як міг він так робити? Не хочу від нього помічі — говорить із неї ображене довіря, а кутики уст дрижать судорожно — очі повні сліз.

Інша дівчина — „заяккана птаха“ сиділа весь час мовчки, втягнувши голову глибоко в рамена, і споглядала на товаришку, не то з посмішкою, не то із заздрістю. Коли та скінчила говорити — сказала лише з притиском: „такий с—н син“. Мене вразила та московська лайка, набута за першого по-

буту Совітів і не збагнула я, кому вона належить, — думала приятеліві першої. Але ні — вона мала на думці батька своєї дитини. Також бельгійський чи французький полонений — багато їх брали тоді на роботу з недалекого табору. О, вона хотіла б, щоб він платив на свою дитину, добре платив! Та вона не знає, де він, ані звідки він.

Дивлюся на тих молодих жінок. Напів дитьми вирвано їх із рідного середовища, зпід материнської опіки. Вони знайшлися самітні серед чужого або байдужого світу, без слова потіхи чи поради. Чи мало їх, таких, що впали жертвою молодечого захоплення, обману або брутальної сили? Важкою працею тепер пробиваються в світі та боліють своїм та своїх дітей безправним становищем.

Шевченко змалював трагічну постать зведеної дівчини та її важку долю. А хіба ті сучасні Катерини не заслуговують на співчуття, як і Шевченкова? Це також жертва, що їх приносить із собою лихоліття і над їх долею слід би застановитись.

Ще одне зусилля

Щеодавно на вечорі Л.М. Клюбю в Нью-Йорку, присвяченому творам Докії Гуменної, відмічено 25-ліття її літературної праці. Хоч дорібок письменниці — через особливі умовини її творчого шляху — невеликий, то його цінність ставить її на чільне місце в нашій літературі.

“Мої творчі пляни дуже конкретні. Заробляти на фабриці чи на клінуванні гроші, щоб випустити невидані ще книжки”.

Ось відповідь, яку дала Докія Гуменна представникові ОДУМ на його дотичний запит.

Літературний шлях Докії Гуменної позначений особливими умовинами. Вона уроженка Київщини. Після учнівських спроб та видавання шкільного часопису прийшла письменницька організація “Плуг”, у Харкові. Тоді то появився її нарис “У степу”. Це був 1925 р., коли літературне відродження вже розквітало. Та чергові її нариси “Листи зі степової України” зустріли гостру оцінку советської критики. Вимагали те писати, що було бажано й дозволено.

Цей удар освідомив молодій письменниці жахливу дійсність.

вам чужого довілля, число їх мусіло б більшати з кожним роком. Тисячі української дітвори не матимуть змоги скористати з побуту в українській вакаційної оселі. Скільки ще таких років мине, заки впаємо хочби частинно розв'язати цю проблему? Українська громада в Шікагу може стати зразком для усіх наших осередків в Америці. В інших містах, де більше нових імігрантів, як у Шікагу, відбувалися в цій справі віча, засідання, ширші сходини, розроблялися широкі пляни. В тому самому часі ініціативний гурт у Шікагу прибирав пару тисяч доларів і купив приміщення. В минулому році відбулася там оселя, а вже від тепер починається підготовка до чергової.

Скільки осель підготовляється на біжучий рік? Час не чеде. Зближається літо, а з ним і шкільні ферії і для більшості нашої дітвори перспектива перебути ці ферії на брудних, задимлених, душних вулицях великих міст.

Писати на “дозволені” теми? Іти по витиченому шляху? Коли творення — це саме злет у недоступні простори, це шукання непройдених ще доріг. А тут — нагинатися до накиненої “лінії”! — Це заперечує змисл творення взагалі.

Письменниця вирішує цей конфлікт по своєму. Вона не шукає компромісу з дійсністю.

Докія Гуменна

Вона й не обдурює себе вірою в перемену чи перехитрення “лінії” Вона перестає друкувати.

Та не перестає писати. Бо потреба висловлення поетичного образу могутніша в неї за бажання успіху. І в записниках письменниці товпляться образи, уривки, нариси, характеристики. Дорогоцінний матеріял, взятий із життя.

Невгнутий творчий шлях оправдав себе. Прийшов час і все те, що писалось, згорталось чи шукалось надаремне — враз дочекалося оформлення. Появляються нариси й новелі письменниці—зразу в журналах, потім збіркою. “Куркульська вілія” дає цікаві проби її таланту. Та головне її зусилля спрямоване на епопею нашого села. “Діти Чумацького Шляху” це могутня картина розвою й переходів однієї численної й розгалуженої родини. Все те, що хвилювало, стрясало, виростало під советського українця, промовляє тут могутніми поетичними образами.

Та ба! Твору не закінчено друкувати. Четвертий том, що мав бути завершенням, не явився. На перешкоді станула грошова реформа в Німеччині,

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

У програмі Живіої Газети в Філадельфії виголосила п. Олена Лотоцька, голова С'УА доповідь про “Розвій жіночого руху в Америці”.

У березні ц.р. виступила перед гостями Укр. Лікарського Товариства у Нью-Йорку наша вчена проф. Наталя Осадча-Яната з доповіддю “Використання лікарських рослин у минулому й сучасному”.

Відома наша лікарка др. Софія Парфанович прочитала доповідь в Українському Високошкільному Клубі в Дітроїті про “Труднощі новоприбулого професіоналіста в Америці”.

З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ

Малярку Олену Кульчицьку вибрано депутатом до верховного совету УСССР.

Письменниця Ірина Вільде, що перебуває у Львові, працює над романом “Сестри Річницькі”.

що припинила не один видавничий задум.

І знову стануло щось упоперек шляху. Там советська цензура — тут видавничі умовини. Знов письменник приневолений “творити у порожнечу”. Або обривати в половині свій твір.

Тому така відповідь Гуменної про її творчі пляни. Їх покищо немає. Головне — це видати те, що вже створено. Хочби й прийшлося для тієї цілі йти на фабрику чи клінувати.

І так воно й сталося. На мотузяній фабриці хмари пилу й куряви, що осідають на одязі й на легенях. Але поставлена мета кріпиться і присвічує тому зусиллю. Видати четвертий том!

Та це завдання непосильне одній слабкій людині. Друк книжки дорого коштує. Невже ті всі, що читали й раділи появі кожного тому, не відгукнуться? Всі ті, що подивлялися могутні сільські концерти, що переживали навчання в Кубучі, що слідкували за розвитком комуни? Вони ж теж переживають долю Тараса та хотіли б замкнути цю картину у своїй уяві.

Тому надсилайте передплату на четвертий том! Письменниця закликала вже читацьку громаду в нашій пресі. Допоможімо їй у її 25-ліття!

Л. Б.

Подавайте своєчасно зміни своїх адрес! Журнал вертається і спричинює Вам втрату, а нам додаткові кошти.

Річна конвенція ГФЖО

Генеральна Федерація Жіночих Організацій — це могутня організація, що об'єднує 3 мільйони членок в Америці. Окрім американських організацій Федерація гуртує також національні групи мешканців Америки. Заграничні жіночі організації також приступають у її члени. Від квітня 1948 Союз Українок Америки є членом цієї Федерації та вдержує з нею тісні взаємини.

Програмою Федерації на найближчий час є осягнення справедливого мира у світі. В тій цілі Федерація змагає до відбудови Європи та скріплення Америки — підтримуючи й авторитет Об'єднаних Націй. Її внутрішнім завданням є поставити американський дім на належному рівні та надати йому духового змісту.

Як бачимо — Федерація є виставником американського духа і своїми напрямними підтримує загальні цілі американської по-

літики. Через свою чисельність та активність Федерація має великі впливи і з її думкою числяться громадські установи. На конвенції Федерації виступають діячі Об'єднаних Націй та американські політики, щоб поінформувати жіночий загаль про біжучі проблеми.

Чергова конвенція ГФЖО відбудеться дня 14. травня в Гюстон, Тексас. Союз Українок Америки виражає в делегації голову п. Олену Лотоцьку, яка матиме свій виступ у другому дні конвенції. Торік п. Лотоцька промовляла на конвенції ГФЖО у Бостоні, Масс., де познайомила американське жіноцтво з осягами й проблемами українок. У цьогорічній промові передасть привіт від українського жіноцтва, замешкалого в Злучених Державах та зясує їх організаційний стан. Зокрема заторкне відпоручниця розбудови суспільної опіки, що вирінає тепер перед Союзом Українок Америки.

Посмертна згадка

ДІТРОИТ, МІШ.

Ділимося сумною вісткою, що дня 25. січня 1951 р. упокоїлася в Бозі АННА КОГУТ в 69 році життя.

Покійна була довголітньою членкою США 26 Відділу, Гем-тренк-Дітройт. Дня 27. січня членки взяли участь у Панахиді — а 28. І. при численній участі членок, відпровалили Покійну на місце вічного спочинку. Кожна членка зложила цвітку на домовину, а заступниця голови п. О. Солодка в теплих словах попрощала Покійну від 26 Відділу США. Ст. Заплітна

ВАЙТСТОН, Н. И.

По важкій недужі померла у неділю дня 8. квітня членка 43 Відділу США МАРІЯ БРИНЬ.

Покійна була секретаркою і головою Відділу довгі роки. Походила з міста Рогатина в Галичині. Полишила мужа Івана, дочку Софію, заміжно Мушкало, двох синів, Антона і Франка та шестеро внуків.

Нехай прибрана земля буде їй пером! Павлина Кульчицька

„Лісова пісня” Л. Українки

у постанові Олімпії Добровольської

У п'ятиріччя свого існування Театр-Студія Йосипа Гірняка вибрав для відзначення цього скромного ювілею “Лісову пісню” Лесі Українки. Цей найвидатніший твір нашої поезії не лише чарівно мережана казка, це глибока драма, в основу якої лягла вічна проблема—людина і природа. Трагедію переживає саме уособлення цієї природи — Мавка, що її звабили на землю сопілкова музика людини, яка тужить за чимось незанимим.

Постановник “Лісової пісні” реж. Олімпія Добровольська дозволила говорити зі сцени самому творові. Звідтіля велика увага до вірша, звідтіля ця чарівна, ніжна атмосфера з відтінком меланхолії, звідтіля цей — мов призначення — пригнітаючий спокій, в якому розвивається конфлікт між світом чарівної природи і людської буденщини. Образом цієї меланхолії і незрушного спокою є дядько Лев у відтворенні Йосипа Гірняка. Кожна роль цього великого актора випрацьована до подробиць. Тут у кожному слові його відчувається любов до вікового лісу, у кожному русі — почуття своєї дрібності відносно величного світа природи.

Фальшивий і злий світ людського круга зосереджений у постаті Лукашевої мами, яку відтворувала О. Добровольська. І знову та сама дбайливість — вивести на сце-

ну персонаж у повноті характеру — створила реалістичну постать сільської баби з усім вантажем людських властивостей з деякою відтінню гротески.

Талановитий ансамбль Студії допоміг виконати задум режисера: показати глибокий конфлікт між надуманим людським і високим природним, пережити трагедію вічно-живої душі у її шуканні величного, донести до глядача прекрасну поетову мову. На першому плані Тамара Позняківна, яка вже здобула собі імя креацією в “Мірандоліні”. Вона відтворувала Мавку з набожністю та увагою, якої вимагає головна роль цього автобіографічного в духовому розумінні твору Лесі Українки. У третій дії вона була широко-безпосередня і виявила повно самостійну темпераментну прикмету свого таланту. Микола Герус дав сновидний тип Лукаша, за мало сильний і різкий у час душевного переходу. Він ще нераз передумає цю роль і вона напевно стане в нього пописовою. Подобалась Русалка у виконанні Ліді Крушельницької: жива, рухлива з великою увагою для дикиї. Патетична деклямація у Змія (Лісовик) загрожує монотонністю. Лисняк, як Перелесник може запрезентувати трохи акробатики. Пегребінська у ролі Килини натуралістично искрава. Гармонійного танкового руху бракувало виступаючим дітям. Велика шкода, що не можна було бачити хореографічної вставки з Кудем у першій дії; це було б знаменитим впровадженням у казковий світ. Оформлення сцени Лисняка майже стилізоване, щасливо розв'язало проблему зміни пір року. Теж і костюми оригінальні, не вповні задовільні технічні атрибути, хоч досить вигадані. Музичне оформлення І. Соневицького підкреслює меланхолійну ніжність атмосфери. Вистава має великий успіх у нашої публіки і вона чергова творча перемога Театру-Студії. Побіч книги Лесиних творів в англійському перекладі вистава “Лісової пісні” у постанові найкрасної нашої акторки і режисерки О. Добровольської — це гарне відзначення 80-их роковин від народження великої поетки.

(от).

МАТЕРІЯЛИ ДЛЯ ВШАНУВАННЯ РОКОВИН СМЕРТИ ГОЛ. ОТАМАНА

Громадський Комітет Вшанування 25-ої річниці смерті Симона Петлюри розіслав заклик яким прохає всіх, що могли б причинитися в пресі до відзначення цієї річниці — надсилати до Комітету готові матеріяли. Рівнож прохає випозичити світліни з життя й діяльності Гол. Отамана для використання. В заклику подана адреса Комітету: д-р М. Шахнович,

Р. О. Box 721 Church St.
New York 7, N. Y.

КВОЧКА-МАТИ

Послухайте казочку, не казочку, а правду, що сталась на нашому подвір'ї, коли я ще жив в Україні.

У нас була курочка. Навесну мати посадила її на яєчках і курочка висиділа десятеро куряток.

Оттак із курочки зробилась мама-квочка.

Квочка — ко-ко-ко!

Курятка — цїп-цїп-цїп!

Квочка по садочку ходила, куряток із собою водила... Де знайде зернятко, сама не зїсть, дзьобом розчавить, на дрібно розкришить, цїпяток, своїх діток кличе.

А побачить яку тїнь на небі, зараз кир-кир і остереже. То цїпятка в ту ж мить, де яке стояло, там і нерухомо стане. І не ворухнеться, аби що... Розумні такі!

Мати під хатою сиділи, рушник вишивали. Чують — у саду якийсь неспокій: закудкудакала, закричала квочка, відгукнувся злякано півень десь аж з-за повітки. Мати встали з лавки поглянути, що сталось.

А з-за рогу хати біжить-утікає шу-

МОЯ МАТУСЯ

А найкраща в світі квітка,
Це якраз моя Матуся!

Я за неї рано й вечір
Богу щиро все молюся.

А найкращий в світі голос
Це моя Матуся має.

Мов той ангел срібнокрилий
І колише і співає.

А трудяшою рукою,
Що не знає втоми, труду,
Благословить на добраніч.
Мамо! Чи ж Тебе забуду...

Іванна Савицька

ВЕСНА

Сонечко, сонечко,
Виглянь у віконечко,
Твої діти плачуть,
Бо тебе не бачуть.

ліка-яструб. За ним женеться квочка. Шуліка забився в куток між хатою й ганком і там його мати спіймали руками. Він був ранений, безсилий, важко дихав. Мати поклали його під решето. Та за годину він був уже неживий.

Це йому так мама-квочка догодила, обороняючи своїх цїпяток, коли на них напав молодий шуліка. Квочка, видно, не злякалась, мужньо кинулась на напасника і завдала йому кілька ударів дзьобом. Тоді він кинувся втікати пішки, бо не було в нього сили піднятися на крила.

А далі мати, решето і — і сумний кінець!

А квочка далі по садочку ходила, куряток із собою водила. **Роляник**

ВІНОЧОК

Ішло дитя веселеньке,
Раділо з усього,
А сонечко веснянее
Всміхалось до нього:

„Скажи, дитя любе, миле,
Кого ти шукаєш?
Чому само одиноке
По полю блукаєш?“

— Не блукаю я, сонечко,
Лиш шукаю квіти
Для матусі дорогої
Віночок зробити.

К. Перелісна

В МАЮ

Назбирали діти квітів
Конвалії та лелії,
Та зложили їх у дарі
Перед образом Марії.
О, Пречиста Мати Божа,
Благослови мовчки діти,
Благослови всю громадку
І за серце і за квіти.

Іванна Савицька

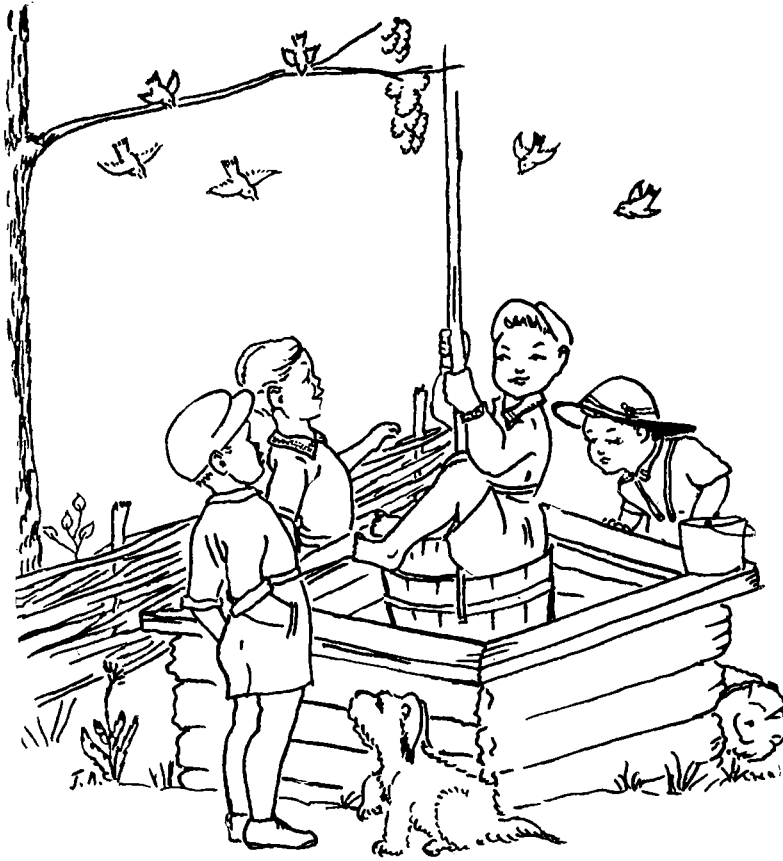
МАТЕРИНЕ СЕРЦЕ

У затишному гнізді вирощувала Ластівка своїх діток. Вони були здорові, веселі і радісно зустрічали її, коли верталася з ловів, з повним дзьобиком поживи.

Одно лише маленьке ластівя сиділо сумне, похнюпивши головку. „Що тобі?“ питалась ніжно Матінка, голубила і любила його більше всіх дітей. І одного дня вийшла на яв страшна правда. Коли інші її діти раділи вголос красою цвітучого саду, бідне ластівя пролебеділо; „Я нічого не бачу“. От ластівка зрозуміла, що дитя в неї сліпеньке. З того часу доглядала і пильнувала його більше всіх, щебетала, виспівуючи красу весни, велич теплого, промінного сонця, запах чудових квітів. А материне серце боліло, боліло, питало помочі, та порятунку. Де вже вона не літала за порадою, як не побивалася, все дарма. Нізвідки ліку для для її сліпої дитини.

І залетів раз у ті сторони славний на весь край лікар — Пугач. Зі всіх усюдів злетілися до нього хворі пташечки. У його невеличкій, але чистій лікарні лікували Горобчики свої перебиті у бійках крила, Жайворонки ви-

Продовження на ст. 12

Горобці

Що вже мені мама не казала, як не сварила за ті горобячі гнізда — не погало. Товариші мали більшу силу.

Не слухав я мами і часто ходив із хуторськими хлопцями за горобячими яйцями. Бувало назбираю їх із 20-30 штук, поки донесу додому, половину потовчу, зрештою побавлюся й викину.

Оттак кривдив я бідних пташат!

Якось весною вийшли ми в поле. Було нас семеро. Я — наймолодший. Ідемо повз колодязь. Бачимо: з нього вилетіли горобці. Ми заглянули всередину. І справді в горішній частині видно було піра з гнізд.

Недовго думаючи, хлопці рішили видерти яйця. Мене, як наймолодшого посадили у цебро, а решта товаришів поволі спустили його до першого горішнього поясу дерев'яного цямриння. Це було 3-4 м від землі. Тут я мав стати ногами на виступ і вибирати яйця.

Хлопці згори перехилилися через зруб і наказували, що маю робити. Яйця я складав до цебра, а хлопці витягали їх наверх.

Коли я в колодязі дер яйця, хтось ішов дорогою; мої товариші полякалися і розбіглися. Я сиджу й чекаю, коли вони мене на світ Божий витягнуть.

Чекаю й чекаю. Дивлюсь угору, кричу, нікого немає.

Став я плакати. Плачу, сльози капують у воду, горобці влітають до колодязя, побачать небажаного гостя й перелякані, відлітають назад.

Як довго я там пробув, не знаю. Мені здавалося, дуже довго. Вже й сліз забракло, боюся упасти в воду, міцно тримаюся руками за мокре дерево й нарікаю на своїх товаришів.

На щастя, їхав селянин. Він зупинив коней коло колодязя, щоб напоїти. Тільки почав він спускати цебро, а я як несамовито крикну: — Рятуйте дядечку! — і в гіркий плач.

Селянин глянув у колодязь, побачив там дурне хлопя і витяг цебро.

Мене огорнув страх. А що як він не вернеться! Але селянин пішов до воза, відв'язав ланцюга, прив'язав на кінець його грубу палицю, спустив у колодязь, наказав сісти, добре держатися і так мене й витяг.

— Чий ти хлопче? — питається.

Я сказав.

— Як ти в колодязь потрапив?

Я в плач, а потім оповів, що хлопці спустили мене по горобці.

— Які хлопці?

Я мовчу.

— Оттак товариші покинули тебе самого!

Я знов мовчу.

Селянин похитав головою і пояснив, яка небезпека мене чекала, коли б він випадково не потрапив до колодязя.
Леонід Бачинський

ЗАГАДКА

(до оповідання „Горобці”)

На дворі хатка, солом'яний дах,
Живе там сіренький, маленький птах,
Із сонечком разом встає пташеня,
Цвірінька, стрибає, шука черв'яка,
Хто відгадає — той молодець!
Сіренька пташка — це...
(чтєбодол)

МАТЕРИНЕ СЕРЦЕ

Закінчення зі стор. 11

грівав у ліжечку необачно простуджене горло, ворона постогнувала від переїденого ласощами шлуночка, дятель направляв надломаного дзьоба, перепілка, синичка, каня і ще багато, багато інших, що не зчислити і не перелічити всіх.

Пугач лікував, перев'язував, а як було треба — робив складні операції.

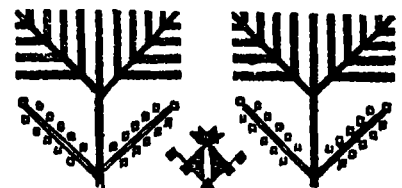
І привела до нього Ластівка своє сліпе дитя. „Поможи йому, добрий лікарю — промовила, — воно найнещасливіше зі всіх хворих, воно не бачить світа”. Пугач думав, думав, щось читав у грубих книгах, а далі сказав: „Добре, попробую, в теперішні часи і таке каліцтво вдається вилікувати, але мусить хтось подарувати своє здорове око твоєї, сліпій дитині.

І Мати-Ластівка без вагання пожертвувала своє око.

У маленькій, але чистій пугачевій лічниці, на мягенькій подушечці, лежить ластівка, Біла нього Мати-Ластівка доглядає і співає, колише і розказує чудових казок. Крізь чисте віконечко заглядає в кімнату сонце. По синьому небі плывуть хмарки, одна, друга, третя, та сонечко все вище їх — світить і гріє... Дзвонить об шибку гілка цвітучої яблінки, брентить бджілка... — Мамо! Яке щастя! Я це все бачу!!! Ластівка ніжно тупить голівку до оксамитного пір'ячка, під яким золотим молоточком беться Материне Серце.

Іванна Савицька

4./IV. 51. Філадельфія.

У нашій хаті

Влаштуємо мешкання

Шановна Пані Редакторко!

Нині я хочу поділитись із Вами моїм "досягненням" у влаштуванні нашої їдальні. Нам пощастило дістати таку меблю, що дуже подібна до тієї що колись була у моєму домі: Гладкий розкладний стіл, шість м'яких крісел, які можна покрити тканиною до вподоби, високий кресенс із двома полицками на шкло і порцеляну та малий кресенс на столове білля. Вся мебля з ясного дерева, дуже привітна і чиста у вигляді — а головне зовсім гладка, без зайвих прикрас і штукатерій, яких так багато в пересічній американській меблі. Мені сказали, що гладка мебля стала тепер модерною в Америці, та що вона знаходить велике захоплення серед молодих американців. Мені вона дуже відповідає, бо при гладких формах

меблі я зможу добре приміняти українську вишивку і кераміку. Та маючи меблю, у мене нові клопоти і нові питання до Вас, пані редакторко. Я хотіла б, щоби моя їдальня була дуже гарна, дуже українська, а до того бракує мені ще дуже багато. В залученні присилаю Вам знімку моєї меблі, щоб Ви краще могли зясувати собі, що мені потрібно. Але на знімці не видно добре вікон, а в мене є їх аж троє — одне широке і двоє вузких. Не знаю добре, які завіски тут годились би — білі, чи колірні, гладкі чи вишивані? За Вашою порадою я підготовляю сіткові, заволікані для своєї гостинної кімнати. Сітка є кремova, а взір чорночервоний, волинський) і в виконанні дає незвичайний ефект. Але до їдальні не хотіла б я ладити таких самих.

Окрім того в мене є двоє дверей — а радше два отвори на двері, які треба прислонити заслонами (портіерами). Мені здається, що для тієї цілі надавались би знаменито наші подільські верети (у мене нажалі є тільки невеличкий кусник, що вистане хіба тільки на прикриття стола). Я примірила цю тканину до дверей і це нам обоім дуже припало до вподоби. Мені цікаво знати, чи немає в Америці якоїсь української ткальні, що виробляє декоративні тканини, подібно як українська каремічна майстерня, про яку я нічого не знала?

А тепер ще одне прохання до Вас, пані редакторко. На знімці Ви бачите мій кресенс. Туди я вставила покищо звичайну порцеляну щоб не виглядав порожнім, але я хочу дуже заповнити його нашою керамікою, щоб він виглядав, як справжній мисник. Прошу Вас, не відмовте мені цієї прислуги і замовте для мене в керамічній майстерні у Філадельфії дві тарілки чи миски і один дэбанок на горішню полицку і одну тарілку і два відповідної величини глечики на другу полицку. Я хотіла б, щоби кожен предмет мав інший узір (якщо це можливо), однак всі в гуцульському стилі. Також — (це вже бажання мого чоловіка) ми хотіли б мати два керамічні свічники і гарну вазу на квіти на стіл. Якщо це все є готове, то прошу дооручити, щоб мені це вислали, якщо немає, то прошу замовити для мене, буду нетерпеливо чекати.

Маю ще одне питання, хоч боюсь, що Ви вже будете гніватись на мене. На Великдень я дістала багато писанок від знайомих і свояків. Вони такі прекрасні, що мені шкода було б їх стратити. Прошу Вас, порадьте мені, чи їх треба якось консервувати, щоб їх переховати через гаряче літо — та як найкраще їх на Вашу думку зберігати, щоб їх якнайдовше вдержати.

Дуже дякую Вам згори за Ваші цінні ради — та остаю з повагою

Олена С.

Дорога п. Олено!

Знову від Вас такий цікавий лист який ми радо друкуємо, бо він заторкує такі питання, що напевно цікавтимуть багато наших жінок. Дозвольте, що я зачну тим разом від останнього Вашого питання "як

Скромна американська їдальня з ясною меблею

Більше пляновости

Пересічна, модерна, хатня господарка вже така змеханізована різним електричним приладдям, що господині тільки жий. Та помимо тих всяких полекш господиня всеодно нарікає на втому. То болять крижі, то ноги опухають, і якось не стає часу виконати обовязки на час.

Хатня праця, хоч і змеханізована здебільша, забирає багато часу й вичерпує енергію. А ще коли є малі діти, то праці нема кінця. Господиня перша встає й остання лягає спати. Вона на услугах всіх увесь час.

Що ж бракує? Пляновости. Домашню працю слідвести більше зорганізовано, щоб виконати якнайбільше в найкоротшім протязі часу. Працю поділити систематично на дні, щоб не звалювати найтяжчих робіт на один час. Це відноситься найбільше до таких тижневих обовязків як прання, прасування, чищення підліг, ґрунтове чищення цілої хати і подібне. Цю справу фахівці докладно розглянули і радять ділити працю на дні для заощадження часу, сили і здоровля, використовуючи при тім передполудневі години на тяжчі роботи. У першій половині дня праця йде справніше й скоріше. Якщо потрібно, відпочивати поміж працею короткими хвилями. Ніко-

переховувати писанки" (бо воно ще найлегше), а потім перейду до тяжчих, більше складних питань, які вимагають відповіді не тільки словом, але також образком (показом). Отже у тому кліматі найкраще переховуються писанки, зроблені на сирих яйцях, покриті після крашення наперед прозорим "варнішом", а відтак шеляком. Писанки такі повільно висихають і приблизно за рік вони стають зовсім легкі. Це означає, що всередині все вже висохло. Такі писанки можуть стояти 3-4 і більше років, треба тільки з ними обережно поводитись, щоб їх не збити. Найкраще вони зберігаються, коли кожна писанка стоїть або лежить окремо, не дотикаючи одна одної. Для того знаменито годиться мала деревляна поличка з проверченими отвора-

ми не працювати аж до перевтоми. Цим нічого не досягається, бо перевтома звільнює рух і справність.

Пополудні обовязково лягти в ліжку і відпочати бодай на коротку хвилю. На це мусить бути час. Навіть короткий відпочинок освіжує й збільшує енергію. З малими дітьми в домі відпочинок для матері кінечний, бо втомлена, подратована мати передає недобрый настрій дітям.

Пересічна господиня ходить денно щонайменше вісім миль при звичайній домашній праці. Таке звідомлення подають фахівці, що цією справою окремо цікавляться. Вісім миль на день! Не дивно, що ноги болять або опухають.

Праця в хаті важна й треба її поробити. Та щоб витримати цілоденне вісім-мильове ходження, муситься звернути увагу на взуття. Дуже часто ноги болять не так із праці й ходу, як із невідповідного взуття. Це також одна причина втому.

Для щоденного вжитку носити шнуровані півчеревики на низьких запятках. Таке взуття дає стопі опору, підтримує тягар тіла і запобігає втомі. Ніколи не носити капців при хатній праці. Капці не дають потрібної опори стопі й з того

ми на кожную писанку зокрема, яку можна завісити в ідальні на стіні над низьким креденсом. Це не тільки безпечне приміщення для збереження писанок, але водночас дуже декоративне. Коли немає відповідного місця для поличок на стіні, тоді дуже добре надаються керамічні підставки на писанки у формі курочок, когутиків, качечок, чи прямо кубочків, в які добре входить писанка і можна їх примістити в креденсі поміж декоративною керамікою.

Дальші Ваші питання торкаються завісок та декоративних тканин для прикраси хати. Вони вимагають докладного обговорення й ілюстрацій, тому буде краще, коли переведу це в окремій статті у черговому числі "Нашого Життя"

Ваша Стефа.

скоріше наступає втома. Уважати, щоби й панчохи не були тісні.

Ще одна причина втому може походити з безнастанного стояння при праці. На це мало хто звертає увагу. Багато є таких робіт у хаті, що можна їх виконати сидячи так само справно як і стоячи. Треба тільки вправитися в тому. Сидяча праця шадить силу. В кожному домі повинен бути високий стілець із підніжком для відпочинку ніг. Крісло не так добре надається для сидячої праці, бо воно за низьке.

Сама кухня вимагає деякої уваги. Зорганізувати кухонну працю на два або три скупчених центри, щоб не бігати з одного кута в другий за потрібними речами. Всі сухі запаси й деяку посуду примістити в шафі коло самої кухні, щоби все було під руками. Шафи біля змивальника (синка) призначити на начиння, баняки, стирки, мило й подібне, щоб сидячи мити начиння і складати в своє місце. В подібний спосіб зорганізувати собі й іншу працю.

Багато праці виконується при столі, змивальника й кухні, тому й їх висота повинна відповідати зростові господині. Згинання або напружування дуже втомлює.

Кожна господиня може собі доцільніше зорганізувати свою домашню працю і упростити її відповідно до своїх потреб. Буде менше втому і справніше виконається щоденні обовязки.

Савеля Стечишин.

ПО ХВИЛЯХ РАДІО

"Голос Америки" подає в календарі культурно-громадського життя літературні характеристики різних шовідних постатей, подаючи дати з їхнього життя та напрямні їхньої творчости. Впродовж першого року висилання обговорено так визначних наших письменниць і діячок — Марка Вовчка, Ганну Барвінок, Марію Загірню, Лесю Українку, Людмилу Старичьку-Черняхівську й Ольгу Кобилянську.

Як ми вже подали свого часу, "Голос Америки" подав наприкінці 1950 р. огляд діяльности жіночих організацій в Америці. Цей огляд в цілості надрукувала "Свобода" з 27 січня.

Українська вишивка

ДИТЯЧА СУКОНОЧКА

В літньому часі хочеться легко й чепурно вбрати нашу дівчурку. Малі дівчатка особливо гарно виглядають у вишиваному вбранні, тому кожна дбайлива мати ладить щось відповідного для своєї потіхи. Для цього слід підбирати легкий матеріал і простенькі й крій, щоб можна все самій пошити та ще й на другий рік продовжити.

Ось цікавий модель суконочки для 4-літньої дівчинки. Виконаний із білого батисту, зібраний на грудях і на спині, згорі паложений гезкою. Широкий вишиваний взір розміщений на подолі суконочки, вузенький взірчик на гезці й на рукавах (маншетах).

ВЗІР ДО СУКОНОЧКИ

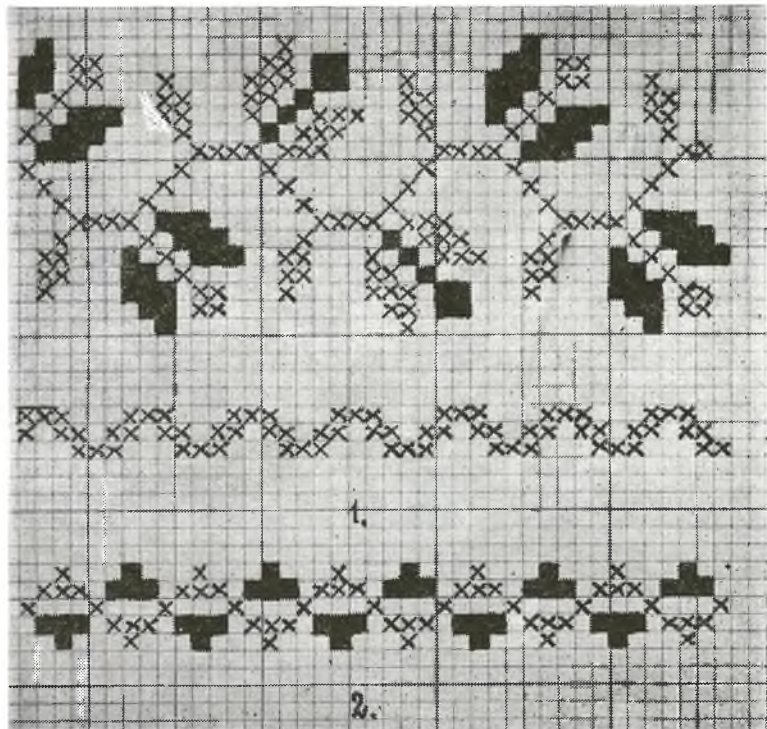
Хрестиковий взір із дитячої сорочки на Полтавщині. Виконаний хрестиками у двох кольорах, чорній і червоній.

1. Взір на подолі суконочки.

2. Взір на гезку й маншетики

Взір узятий із альбому О. Пчілки "Українські узори"

Світлив Ол. Михалюк

Використаймо сезон яєць

Будинь із шпінату

- 2 ф. шпінату
- ½ л. молока
- 2 ложки масла
- 4 ложки муки
- 4 жовтка
- 4 білка
- ½ ложочки соли
- ½ ложочки товщю

Шпінат добре виполокати й перебрати. Заварити воду в великій посудині, посолити і зварити шпінат, не накриваючи. Вилляти на цідило, а коли стече, посікти на дощинці.

Заварити з маслом, всипати на кипяток муку, добре розколотити, а коли повстане суцільна маса, відставити з огню. Мішати, додаючи по одному жовтку, опісля шпінат, сіль, білок, убитий на тугий сніг і легко вимішати. Коли хто любить, додати часничку.

Вимастити посудину, що щільно закривається — товщю і посипати булочкою. Наложити шпінат до ¾ форми, вставити у другу посудину з водою і варити у парі 45 хвилин.

Подавати з маслом та хрінною підливою.

Ліниві пиріжки

На пиріжки:

- 1 ф. свіжого, білого сира, добре витисненого
- 2 ложки масла
- 6 жовтків
- ½ ф. муки
- сіль

На омасту:

- 2 ложки масла
- 1 ложка тертої булки

Сир змолоти на машині. Втерти жовтки з маслом, додати сира, муки, білка, вбиті на сніг, сіль і вимішати. Посипати стільниці мукою, виложити частину маси, виробити валок і покряяти на кусники, широкі на 1 інч. Заварити воду, посолити, зварити пиріжки, вибрати на полумисок і полити маслом із тертою булочкою.

Цитриновий крем

- 4 жовтка
- 4 ложки цукру

З усіх харчів, що мають білкову вартість, яйця мають у нашому харчуванні найбільше значення. Коли взяти під увагу їх об'єм і ціну, то їх відживна вартість дуже велика. Мають не тільки білкові тіла, але також товщю сполуки, вітаміни, залізо, фосфор і воду.

Яйця можуть частинно заступати м'ясо. Тому люди, що хворіють на артритизм, повинні частіше споживати яйця. Також у харчуванні дітей можна яйця широко приміювати, хоч у малої дитини треба бути обережним, вистачить 4 яйця на тиждень.

Тепер, коли яйця найдешевші, треба використати їх замість м'яса, що надто обтяжує наш бюджет. Свіжі яйця мають вищу відживну вартість і легше стравні, як довго переховувані. Найлегше стравне яйце

тоді, коли білок є легко стятий, а жовток напів плинний. Так само стравне є яйце, втерте з цукром із додатком цитринового боку. Тому й креми, що зладжені на такій підставі, є вказані для дітей та дорослих. Буває, що самого яйця діти не радо їдять. Тоді саме такі солодкі лакоминки з яєць стануть у пригоді.

Зрештою часто й дорослі недолюблюють яєць. Та яйця входять у багато страв у вареному і сирому виді. Тому не жаліймо часу і подаймо яйця в якомусь іншому виді. І так у весняний час хотілось би щось інакшого посмакувати. Будинь із шпінату сполучить свіжу горюдину з яйцями, а овочевий крем подасть під покришкою пишної форми яйце в смашному стані.

Наталя Костецька

- 1 цитрина—сок
- трішки втертої шкірки
- 1 пачка білої желатини
- 3 ложки води
- 4 білка

Втерти жовтка з цукром, додати сок і шкірку з цитрини. Влити в малу посудину ложку зимної води й дати туди желатину. Потім влити 2 ложки окропу і добре розмішати, щоб желатина добре розпустилась. Можна вставити в друге начиння з теплою водою. Додавати желатину до жовтків, добре розмішуючи. Коли почне густнути, додати сніг із білків. Форму чи маленькі формочки полити водою, наливати туди крем і застудити.

Заввага: Таким самим способом можна приладжувати креми, додаючи різні інші овочі.

Чеколядовий будинь

- 5 жовтків
- 4 ложки цукру
- 2 ложки тертої гіркої чеколяди
- 5 білків
- 4 ложки мигдалів
- 1 ложка тертої булки
- 1 ложка муки

Розігріти чеколяду на парі. Втерти жовтка з цукром і вимішати з чеколядою. Мигдали змолоти. Білка вбити на тугий сніг. Все разом легко виміша-

ти. Виложити до ¾ форми, вищю і висипаної булкою. Варити в парі 30-40 хвилин.

Подавати з солодкою підливою.

Торт хлібовий

На коржі:

- 4 жовтка
- 4 ложочки цукру-муки
- 1 ложочка масла
- 2 ложки мелених мигдалів
- 3 унції чеколяди
- 12 ложок тертого темного хліба
- 4 білка
- 4 ложки квасної мармеляди

На крем:

- 2 жовтка
- ½ ф. цукру
- сок із одної цитрини
- шкірка з одної цитрини
- ½ ф. солодкого масла

Втерти жовтка з цукром, соком із цитрини, додати шкірку. Окремо розтерти масло на крем і получити з жовтками.

Втерти жовтка з цукром і маслом. Додати мигдали, втерту на терці чеколяду, хліб, білка вбиті на тугий сніг, легко вимішати. Влити до вищюї форми і пекти 40-50 хвилини на 300°. Як прохолоне, перекроїти, помастити тонкою верствою мармеляди, опісля кремом. Зверху помастити теж кремом і посипати тертою чеколядою.

Helen Mural

HAND IN HAND

Each year in May we set aside one day to honor "Mother." All year long for the most part, mom's devotion and sacrifices are taken for granted. Then on the sunny day in May, mom suddenly becomes the center of attention. There are gifts, flowers and speeches. We are keenly aware of love, thoughtfulness, understanding and sacrifice that for some reason always go hand in hand with the word "mom."

Just as we take for granted the untiring efforts of mother to bind the family together in a harmonious unit, so do we assume nonchalantly the deeper meaning of the value of belonging to a family of fine background, honor and character such as Soyuz Ukrainok Ameryky (Ukrainian National Women's League of America) represents. For Soyuz Ukrainok Ameryky is truly a good mother of Ukrainian women, just and loving; just and loving in the same sense as our mothers.

Although we don't express our appreciation overly at all times to our mother or to Soyuz Ukrainok, we are aware none-the-less of the role that each plays in our lives. It is good, however, to set aside a specific time to meditate over our good fortune; to think

and to recognize openly, in order to gain a deeper insight.

Striking parallels can be drawn between your mother, my mother and our Soyuz Ukrainok. Since time immemorial motherhood exemplified deprivation for the happiness and comfort materially and spiritually of the offspring. In her same way Soyuz Ukrainok in her twenty six years existence in the United States has represented her family as a group of Ukrainian women primarily engrossed in heartfelt helpfulness. Even as mother's first concern is the welfare of her family, so is Soyuz Ukrainok's first concern of the welfare of Ukrainians here and abroad.

The same pride that a mother feels in a new born youngster was felt by Soyuz Ukrainok when she helped in creation of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations through the World Congress of Ukrainian Women's Organizations in November 1948 held in Philadelphia, Pa. And so on down the line. Both Mother and Ukrainian National Women's League of America, hand in hand, both managing to get over the "tough" spots through cooperation, give and take on democratic basis.

JUNIOR LEAGUE REPORTS

PHILADELPHIA, PA.

The aim of the Ukrainian Junior League, Branch 52 of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., consistent with that of the parent organization, is to bring together women of Ukrainian birth and descent, living in the United States of America, for social, educational, civic and humanitarian cooperation and activities for mu-

tual aid, for cultural and charitable assistance, and for organized participation in American and Ukrainian-American actions. The basic principles of the League are to promote the ideals of freedom, democracy, humanitarianism and patriotism.

To implement the aims of the Junior League, the Branch engages in an organized program of

Mrs. Olha Komorowska, secretary of Branch 20 SUA dressed in **Woman's Hutzulian Costume** shown at the Fashion Show given by Philadelphia Council of Soyuz Ukrainok at the YWCA in Philadelphia. The costume consists of white linen shirt embroidered only on shoulders, cuffs and around the neck. The skirt has two parts of woolen woven material called "zapasky." Fur jacket, called "kyptar" is decorated with vari-colored leather strips.

Heavy woolen socks "kapchuri" and moccasins "postoly" as well as a large silk kerchief intricately folded around the head, form this very rich looking Hutzulian costume.

activities, including annually scheduled card parties for the benefit of local orphanages, an annual Mothers' Day celebration, at which the mothers of club members are guests of the Branch, an annual dinner-dance for the club members and their friends, and so forth. Throughout the club year, varying in frequency, entertainments and affairs, such as bazaars, dances, bingo parties etc., are held for the benefit of recognized charities and operating expenses of the Branch. Some of the recognized charities included in the past have been the American Red Cross to which both financial and blood donations have been made, the Salvation Army, the Cancer Drive, United Service Organizations, and others. In addition, club members have prepared and donated scrapbooks to hospitalized children, food and clothing packages have been sent to displaced persons, and individual donations have been made to families suffering under extreme personal hardship.

In line with the cultural purpose of the League, on many occasions club members have presented Ukrainian folk dances in native costumes and have cooperated in exhibits of food and art. For example, under the auspices of the Federation of Women's Clubs, the Branch recently participated in an exhibit of Ukrainian Art in the window of Gimbel Brothers. The Branch has engaged in Ukrainian concerts and plays, and on one occasion, combining the old world and the new presented the first Ukrainian Minstrel Show. The Branch has cooperated in the Coll Project of the Federation of Women's Clubs on two occasions winning certificates of merit for the best dressed doll and for originality. Individual members, in the name of the League, have assisted in the drive of the American Heart Society and Freedom House activities in connection with Civil Defense.

Plans for the current year include many of the activities mentioned above, in which the Branch has been engaged for the past 13 years. In these critical times, our organization recognizes the importance of emphasizing our basic principles of promoting the ideals of freedom, democracy,

AN OUTLINE OF UKRAINIAN EMBROIDERY FOR THE MODERN MISS AND MRS.

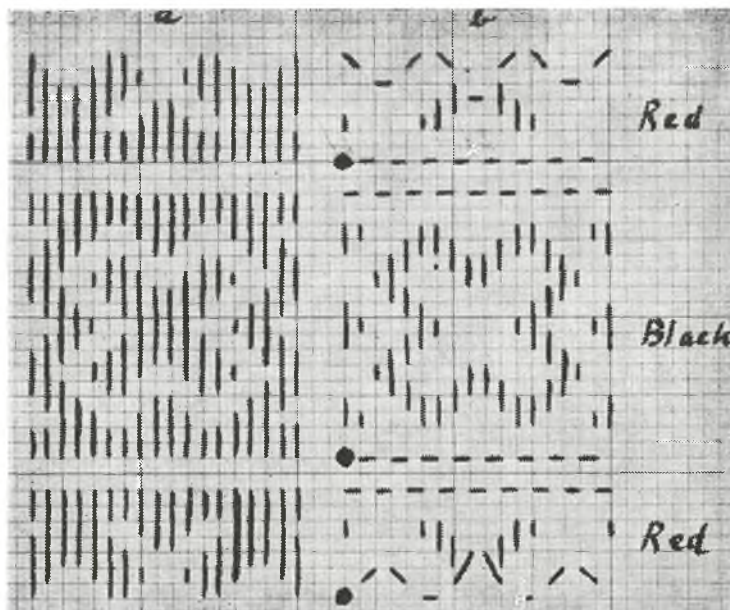
Podolia and the weaving stitch

Last month's article showed how to work this interesting stitch and mention was made of two regions in Ukraine where it was once much employed: Kiev and Polissya. Of those who were interested and tried this way of embroidering I ask, "Wasn't it easy and weren't you surprised to see how quickly it went?!"

We are continuing with the weaving stitch this month because from Podolia, "a land abundant in bread and milk, the golden apple of Ukraine, the heart of honey's scented with flowers and colored with gardens," has come a very important group of designs featuring it that must be presented separately because they are executed in a different manner.

humanitarianism and patriotism, and our efforts will be extended in this direction to influence by example, the many displaced Ukrainians who are now being accorded the benefits of the American heritage.

A. Kean, Pres.

(a) An easy to do design. After you have embroidered what is shown, reverse the colors. Continue the body of the design by repeating the pattern as it is given. Be careful about the borders. (b) This is the wrong side and is what you will see as you work the design on the left. The dots represent starting points.

How it differs

To work the stitch as they did in Podolia it is necessary to have the wrong side of the material (the side you will not be viewing when the piece is completed) facing you. Now this will be confusing at first; I know it was very much so to me. However do not be discouraged for you will find out later that not only do the threads lie better but that it is actually easier to work that way. The latter is so because Podolian weaving stitch designs are very, very, massive and require careful counting of the threads of the cloth you are embroidering to make them possible, and this is more easily done from the wrong side.

Another thing that distinguishes the Podolian weaving stitch from that of the Kievan or Polissyan is that when the finished piece is held the way it is to be viewed, the embroidery threads lie longitudinally.

Anne Strykowski.

Are you a proud subscriber of OUR LIFE, a beautiful Ukrainian women's monthly magazine. Subscription only \$2.00 per year in the USA, \$2.50 in Canada, \$3.00 abroad.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Деклярація Прав Дитини

Вже в 1924 р. у Женеві постав проект додати до Деклярації Прав Людини, що її опрацювала Ліга Націй — також декларацию Прав Дитини. Це завдання перейняли тепер Об'єднані Нації в Лейк Саксес. У бурливій добі, що її переживаємо, Дитина потребує більшої охорони, як колинебудь. І Деклярацію вирішено опрацювати наново.

Економічна і Суспільна Рада при О.Н. предложила такий проект Комісії Прав Людини. Бажаючи перевірити думку загалу, Комісія звернулася до всіх заінтересованих організацій — висказатися до проекту декларациі. В тому числі є й Світовий Союз Матерей, якого СФУЖО є членом.

Світовий Союз Матерей перерів уже одну точку, що зайшлася в цій декларациі, а саме:

Право Дитини на життя від зачаття в матірньому лоні.

Дальшими домаганнями М. М. є:

а) В кожній формі цивілізації дитина знаходить найкращі умовини розвитку в середовищі своєї власної родини.

б) Дитина-сирота або народжена поза подружжям повинна знайти у власному суспільстві засоби, що винагороджували б їй брак цих природних умовин — чи це при помочі усинювання чи признання природного родинного звязку.

Світовий Союз Матерей кладе натиск на вагу виховання дитини в родині. В добу великих виховних експериментів, а то й насильного виривання дітей із родинного вогнища, це стало великим і конечним домаганням.

СФУЖО опрацює саме домагання, що їх ставитиме наша спільнота у відношенні до Деклярації Прав Дитини. В тій ділянці висказуються наші визначні виховниці і діячки.

Та є ще моменти, невисказані в резолюціях, а всеж характеристичні для цього жіночого гурта.

Це в першу чергу — тяглість організації. Знаємо, що вона заснована ок. 20 літ тому, 15-літній ювілей централь святкували торік. Це час одного людського покоління. І весь час бачимо ті самі постаті при тому! На зїзді зустрілися радісно всі ті, що основували колись жіноче товариство при Стрілецькій Громаді у Вінніпегу. Дехто відійшов із чоловічого становища, дехто перейняв інший обовязок, але всі твердо стоять при спільно створеному ділі. Це доказ відданості членок та дружньої, щирої атмосфери праці.

Дальше — це гнучкість і відзивчивість на нові кличі. Програма праці не обмежилась тим “як то колись бувало” — себто імпрезами і грошовими збірками. Двадцять літ праці не засклепило працівниць у давніх формах. Вони ставлять відважні кроки — випускаючи журнал і організуючи дитячий садок. Це доказ живучості й рухливості членок, що мають відвагу й охоту спробувати щось нового.

Є ще третій момент, не підчеркнений на зїзді. В попередньому числі згадали ми свято століття народниці Н. Кобринської, влаштоване всіми жіночими організаціями Канади. ОУК теж причинилась до цього свята своїми силами. Це є доказ зрозуміння постаті великої піонерки, що промостила нам усім шлях у громадське життя. В об'єднанні жіночих сил — хочби й для цього поклону — Н. Кобринська зазнала найбільшого признання для себе.

І цей момент повинен стати прикладом й надалі. Зрозуміння заслуг другого жіночого гурта, взаїмна допомога різними засобами, спільні виступи перед чужинцями — ось можливості, що розгортаються перед Організацією. Тут вона може доказати в новій формі свою громадську зрілість.

Л. Б.

Зїзд Організації Українок Канади

Звіт про зїзд Організації Українок Канади з грудня 1950 знаходимо в ч. 1-2 “Жіночого Світу”. Хоч довелося почекати, зате інформація про нього повніша і докладніша. Знаходимо тут перебіг, вислід і висновки зїзду.

Не думаємо тут усього реферувати. Зацікавлених відсилаємо до “Жіночого Світу” ч. 1-2, 1951. Ми хотіли б підчеркнути додатні сторінки зїзду, як і організації в цілому. На тлі нашого громадського життя, у ряді інших гуртів Організація Українок Канади займає замітне місце. Тому її досвід важний, виследи її праці повчальні для всього українського жіноцтва.

Виховання української молоді поставлено в резолюціях на першому місці. І справді — читаємо, що вже діють дитячі садки у Саскатуні й Вінніпегу. Тій же справі служить дитяча сторінка “Весняний Промінь” у журналі “Жіночий Світ”. Вже другий рік подає догідний матеріал для розваги й духового розвитку нашої дівчорі.

Культурно-освітня діяльність позначу-

ється особливо у двох напрямках. Часопис “Жіночий Світ” лучить усі клітини організації, відзеркалює їхнє життя й виносить у широкий світ атмосферу ширшої громадської активності, що нею надихана кожна клітина ОУК. Окрема увага присвячена патронці Організації бл. п. Ользі Басараб. Підготовляється окремий збірник для навітлення її постаті. Широко розвиває Організація також працю над народним мистецтвом, влаштовуючи вечори шиття і принагідні виставки.

Допомогова діяльність Організації пробігає в рядах Золотого Хреста. Головна увага звернена на допомогу скитальцям, що йде зорганізованим шляхом при помочі висилки пачок.

Співпраця з канадійськими жіночими організаціями довела до тісних взаємин із Радою Жінок Канади. Наприклад у Вінніпегу членки беруть участь у клубових вечорах Жіночої Ради, де першорядні доповідники обговорюють актуальні теми.

Ці чотири ділянки праці це приклади активності й громадської зрілості членок.

НА ЦІЛІ СФУЖО

На заклик п. Лідії Бурчачинської складаю 2 дол. і кличу п. Ольгу Войченко у Вінніпегу і п. Анастасію Павличенко в Саскатуні.
Савеля Стечишин

На заклик п. Ірини Павликовської складаю 5 дол. і кличу на довільну суму пп. Юїну Нанаси в Нью Йорку, Н. Онишкевич в Нью Йорку і Володимиріу Ценко у Філадельфії.

Ірина Бонковська

Жінка в Аргентині

Аргентина це молода країна, якої історія не має багато більше, як сто літ. Жіночий рух очевидно також молодий. Аргентинська жінка, прикладна мати, скромна дружина, була до недавня в суспільному й подружньому житті на другому плані. В публичних місцях, каварнях, ресторанах, яких є тут непропорціонально багато, жінок практично не зустрінете. Там сидять тільки мужички при чорній каві та грають у білярд або в кістки. Кожен льокаль має малий відділ „пара фаміліас” — для родин. Самітня жінка майже ніколи до льокалю не входить. До 1946 р. жінка в Аргентині не мала ніяких політичних прав, не мала ані активного, ані пасивного права вибору. Щойно коли теперішній президент держави ген. Перон обняв свій уряд, його жінка Е. Д. де Перон розвинула дуже широку й доцільну діяльність для піднесення жіноцтва, а також соціальної поправки становища робітництва, а опіки над дитиною спеціально. Вона створила велетенську організацію суспільної допомоги, що розпоряджає великими фондами. За починком „Аюда Сосіяль” країна покривається сіткою шкіл, матері й діти одержують усяку поміч. Інтелектуальний рівень жінки найнижчого суспільного степеня підноситься. Становище жінки-робітниці кращає. Більшає також наплив до інтелектуальних фахів, як звання секретарки, й учительки, хоча скількість жінок із академічним степенем мінімальна. Жінок-лікарок чи адвокаток майже немає. Одначе жіноцтво Аргентини в скорім темпі виходить поза свої домашні рямці.

Щодо українок, то жінки давніх імigrantів, робітників, хліборобів, скромного числа промисловців і інтелігентів, займаються домашнім господарством. На їх честь треба сказати,

що вони краще як їхні чоловіки зберігають рідну мову і національне почування. Багато з них віддається з пошвагою й запалом суспільній праці і мають свої жіночі, дуже активні секції при двох головних товариствах — „Просвіті” й „Відродженні” Якщо їхня діяльність була дещо обмежена, то це не їх вина, бо як я сказала, запалу, посвяти й доброї волі у них подостатком.

Жінка новоприбулого, в більшості інтелігента, купця і дрібного промисловця, що став силою обставин „пеніон” (некваліфікованим робітником), часто стає з ним разом до праці, щоб заробити на хліб насущний. Працюють як кравчині, фабричні робітничі і домашні помішничі. Помимо важкої заробкової праці новоприбула знаходить вільний час для культурної, суспільної, а то й літературної праці. Твором, у головній мірі, новоприбулих є заснований у 1949 р. Союз Українок Аргентини, який продовжує традиції і напрямні львівського товариства. Співпраця його з жіночими секціями Т-ва „Просвіта” й „Відродження” добра. Якщо згадані жіночі секції є прихильницями певних партійних груп, то Союз Українок Аргентини є організацією понадпартійною і обєднує багато членок із обох секцій у своєму гурті. Також при обох українських церквах існують жіночі товариства, а саме при католицькій Марійська Дружина, а при православній Сестрицтво. Обі організації проявляють активну й корисну працю.

Українські жінки проявляють діяльність і беруть живу участь також у всіх інших національних організаціях і відіграють у них дуже поважну ролю.

Мгр. Ольга Патрило-Мороз

НОВІ КНИЖКИ

Софія Парфанович: У Києві в 1940 р. Авсбург, 1950.

Цікаво написаний репортаж із дороги та 10-денного побуту в Києві. Замітна велика спостережливість авторки на ціле довкілля. Гаряче бажання знайти те найдорожче серцю, чого там річ зрозуміла, тоді вже не було, а радше воно заховалось глибоко від впертого, а тимбільше посторонного глядача. Це розчарування авторки відбивається надто субєктивно в цілості спогадів і через те мешканці Києва з того часу вважають їх дещо тенденційними. Ясно, що український дух та його прояви були добре захищені перед офіційною

відвідувачкою Києва та ще з західних частин України, що її у відношенні поїздок опіювано нарівні з заграницею. Сама авторка відкрила це доволі пізно, майже при самому виїзді.

Спогади написані дуже живо й читається їх одним віддихом. Цінні вони головню для тих, які не мали нагоди бачити і пережити більшовицької влади з питомим їй режимом та важким його тиском на ціле довкілля. Ця залізна завіса лягала на людей і на природу. Авторка завважує це й відмічує живо. Публика на Хрещатику „була сіра й надто серіозна. Жінки позавивані хустками, позамотувані шалями (35

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО ТОРОНТА ВШАНОВУЄ ГОЛОВУ СФУЖО

Не зважаючи на свій поважний вік та труднощі дороги невтомна голова СФУЖО, п. Олена Кисілевська відвідала Торонто запрошена на свято роковин Наталі Кобринської.

Велика зала УІО була наповнена слухачами. На сцені, прикрашеній портретом Наталі Кобринської роботи арт. маляря Дмитренка знаходилися чужі представниці всіх складових організацій Комітету Українок Канади. Запрошено туди також сваяків Н. Кобринської, що живуть тепер у Торонті, а також почесних гостей, як шп. Олену Кисілевську й Ірину Павличковську. Із ними голова КУК-у п. Ст. Савчук позивляюми присутніх. Та найбільше зворушило всіх, коли п. Кравец назвала п. Кисілевську „мамою”, бо справді — немає кращого очеркнення цієї ширкої опікунки всіх неодного покоління українських жінок. У своїй доповіді, п. голова зясував цілий перебіг жіночого руху на західних землях, якого була не тільки свідком, але активною учасницею і провідницею.

Піднесена але водночас і тепла та родима атмосфера була й на вечірньому прийнятті в честь О. Кисілевської, що відбулось у ближчі дні у скромному, але годинному приміщенні Православної Громади. Тут згуртувались за столом представниці різних організацій та окремі гості. Цей вечір показав наочно й переконливо нове порозуміння між жінками різних груп та бажання спільно працювати. Вечір цей, що стихійно перетворився на своєрідну демонстрацію пошани до сеніорки українського жіночого руху, одночасно став виявом дружби та взаємної толеранції нашого жіноцтва.

Зокрема говорилося й про порозуміння між жінками давно — і новоприбулими. Це питання, що вже нераз обговорювалось на сторінках жіночої преси („Наше Життя”, „Жіночий Світ”), остаточно — і що особливо цінне — цілком стихійно, знайшло нарешті своє позитивне вирішення поміж ширшим загалом українського жіноцтва в Торонті.

Лишається побажати, щоб у рямках КУК-у частіше обєднувались жіночі організації для спільного великого діла.

Н. Синявська.

ст морозу) у висірілих бавовняних пальтах, у безформних черевичках, на які понатягано калощі різного вигляду. Ніяка мода тут не існувала. Кожен мав на собі, що мав. Вигляд жінок притгноблював: всі вони були занедбані, робили враження бідних робітниць. Це були жертви Молохові праці. Він пожирив усіх без винятку жінок: вранці вони покидали дім і дітей, а приходили ввечері”.

(Докінчення на обгортці)

Централа С У А одержала:

Річна вкладка і організаційний фонд:

Відділ	4 Нью Йорк	20.00	5.00
	6 Рочестер за 1949-50	10.00	
	8 Бронкс	20.00	5.00
	9 Милвилл	20.00	—
	14 Клівленд	20.00	—
	22 Шикаго	20.00	5.00
	23 Детройт	20.00	5.00
	25 Клівленд	20.00	5.00
	26 Детройт	20.00	5.00
	27 Питсбург	20.00	—
	29 Вунсакет	20.00	5.00
	30 Клівленд	20.00	5.00
	31 Детройт за 1949-50	10.00	
	32 Ст. Луїс	20.00	—
	39 Милвилл	20.00	5.00
	42 Филадельфія	20.00	5.00
	44 Бостон	20.00	5.00
	49 Бофало	20.00	5.00
	545 Бриджпорт, Па.	20.00	—
	60 Клівленд за 1950	20.00	5.00
	62 Ст. Франціско	5.00	вст.

На фонд Централі С У А зложили членки у:

Відділ	4 Нью Йорк	25.00
	8 Бронкс	18.00
	21 Бруклин	42.00
	23 Детройт	59.00
	25 Клівленд	15.00
	26 Детройт	85.00
	29 Вунсакет	30.00
	30 Клівленд	30.00
	40 Бофало	5.00
	55 Рочестер	40.00

На пресовий фонд Нашого Життя:

Відділ	3 Нью Йорк	20.00
	4 Нью Йорк	15.00
	6 Рочестер	20.00
	8 Бронкс	5.00
	26 Детройт	50.00
	30 Клівленд	10.00
	31 Детройт	5.00
	44 Бостон	10.00
	46 Филадельфія з ювілею п-ва Тилтнік	10.00
	„ 49 Бофало	5.00
	Окружна Рада Филадельфії	10.00
	П. Панамаренко, збірка на забаві у п. Насевич	10.00

Текля Гаврилів, Шерт А.	5.00
Аннет Л. Кмець, Йонкерс	5.00
А. Марич, Филадельфія збірка	3.00
К. Берків, Саннісайд	3.00
М. Шроцай, Міннеаполіс	3.00
М. Сидорко, Бруклин	3.00
І. Ковальська, Монреал	3.00
А. Настюк, Юніан, н. Дж.	2.00
І. Качанівська, Филадель.	2.00
М. Огніста, Шикаго	2.00
Г. Ратич, Перт Амбой	2.00
А. Чорній, Балтімор	2.00
Агафія Хомяк, Детройт	1.00
Г. Стельмах, Гемтремк	1.00
Марія Граб, Филадельфія	1.00
М. Клапко, Филадельфія	1.00
Юлія Крумм, Гакеставн,	1.00
Н. Ходновська, Пеквилл	1.00
К. Доманчук, Шикаго	1.00
Гетяна Тягнибік, Шикаго	1.00
Софія Микула, Детройт	1.00

Резервовий фонд С У А:

Відділ	8 Бронкс	5.00
	23 Детройт	5.00
	30 Клівленд	5.00

Будівельний фонд С У А:

Відділ	3 Нью Йорк	25.00
--------	------------	-------

На вкладку до С Ф У Ж О:

Відділ	4 Нью Йорк	4.00
	8 Бронкс	2.70
	25 Клівленд	2.25
	26 Детройт	15.00
	29 Вунсакет	4.50
	30 Клівленд	4.50
	42 Филадельфія	15.00
	44 Бостон	10.20

Конвенційний фонд:

Відділ	60 Клівленд 1950	10.00
	Помічна сила в Централі С У А:	
Відділ	31 Детр., допл. 1950	5.00
	60 Клівленд за 1950	10.00

Фонд Матері й Дитини:

С. Гунька, Рочестер	5.00
М. Шварц, Рочестер	5.00
п. Самар, Су Ст. Марі, Міш.	5.00
А. Кердил, Горнел	3.00

Справлення помилки

Відділ 21 в Брукліні прислав 10.00 на фонд організаційний, а не 5.00 як було подано в ч. 2-ім Нашого Життя.

На пресовий фонд Н. Ж. зложили: М. Кушнір 2.00 і Розалія Вецаль 1.00 з Вунсакет, а не 29

відділ, як було подано в ч. 3-ім Нашого Життя.

На пресовий фонд суму 28.00 зложили членки третього відділу С У А в Нью Йорку, яких імена були подані в 3 ч. Нашого Життя.

**Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка**

Датки на цілі С Ф У Ж О:

Окружна Рада Филадельфії 10.00 п. О. Кисілевська прислала збірку на яку зложили по 1.00 п: Е. Бабяк, М. Стир-ко, М. Сенькусь, Коліс-ник, Л. Слюзар, Білик, Чайківська, І. Дячин з Канади. Разом 8.00
М. Мельник, Ст. Франціско 5.00
І. Бонковська, Филадельфія 5.00
Ст. Пушкар, Филадельфія 2.00

ЧЕСТЕР, ПА.

**Річні Збори 2. Відділу С У А. —
Вшанування пам'яті Ольги Ба-
сараб.**

Дня 28. січня відбулися річні збори Відділу С У А в Честер, Па. Голова п. Тершавська відкрила збори молитвою, а потім попросила членок встати з місць і віддати пошану хвилиною мовчанкою нашим членкам, які померли.

Секретарка прочитала протокол з попередніх зборів і дала звіт фінансовий за рік 1950. Контрольна Комісія заявила, що фінансовий звіт є такий, як подала секретарка і що книжки ведені у взірцевому порядку, за що належить нашій тут родженій молодій секретарці, п. Олійник, велика подяка.

По обговоренні деяких справ передсідателька попросила членок, щоб приступити до вибору нового уряду. Однак усі членки одноголосно попросили, щоб той сам уряд зостався й надалі, всі приобіцяли співпрацю.

Отже задишився на 1951 рік той сам уряд: Юлія Тершавська предсідниця, Марія Вейлін заступниця предс., Анна Олійник секретарка, Марія Івахів заст. секр. Тільки на місце касієрки п. Огар вибрано п. Емілію Пе-

редак, а п. Огар вибрано заст. касієрки.

По закінченні зборів наші господарині, які так щиро працюють для нашої організації, приготували смачну перекуску. Всі членки засіли до стола, де за веселою гутіркою і колядками гарно провели час. Подібні перекуски ми робимо дуже часто. На них переводимо збірки на закупно українських книжок в англійській мові до місцевої бібліотеки, щоб цим способом поширити поміж американцями правду про Україну.

Дня 25. лютого, як щороку наш Відділ уладив святочну академію в честь нашої героїні Ольги Басараб. Академію попередила панахида в українській православній церкві за душу героїні, яку відслужили: о. Федорович і о. Форостій із Вілмінгтону. На панахиді були наші жінки з лентами і прапорами. Після панахиди громадянство пішло до Українського Народного Дому, щоб там поклонитись Духові Героїні.

Відкрила свято голова и. Тершавська і просила приявних перенестися думкою на могилу Мучениці та зложити на ній вінок гарячих почувань усіх сердець із запевненням, що й у них горить любов до волі й пошана до мучеників за волю України.

У святочну програму входили: мішаний хор під проводом п. проф. І. Чавса, який відспівав три пісні: „Засяло сонце“ Недільського, „Ой, вербо, вербо“ Леонтовича і гімн „Боже Великий Єдиний“.

Деклямації: П. Передак і учениць Рідної Школи: Мирослави Бродич, Л. Безлик і В. Гужви.

Рецитація п. І. Чавса „Скрізь плач“ Лесі Українки.

Гри на піано: Дуєт Д. Івахів і А. Пастушок та сольо М. Вейлин.

Солоспів: молодого скитальця А. Коритко „Повій вітре на Україну“, при піані Д. Івахів; п. І. Чавса „Взав би я бандуру“ і маленької 5-літньої Славці Єдинак „О Україно“ і „Ой під гаєм“, при піані Євген Єдинак.

Святочний реферат виголосила п. М. Івахів і просила, щоб закинути різниці і незгоду поміж „старими“ і „новими“, а йти спільними силами і діяти на поміч і рятунок Україні.

Кінцеве слово сказав о. Федорович. Програму проголошувала п. Єдинак. Свято закінчено рідспіванням гімну „Боже Великий Єдиний“.

Прибуток розділено на закупно книжок до місцевої бібліотеки і на Національний Фонд. — Жаль, що багато свідомих жінок поставилося так байдуже до цього свята і не прийшли, щоб разом із нами звеличати і вшанувати свято героїні, яка віддала життя за краще завтра рідного народу.

Заст. секретарки.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Тов. „Жіноча Поміч“ Відділ 3. С.У.А відбуло свої річні збори дня 21. січня ц. р. при численній участі членок.

Голова п. Марусевич відкрила збори, вітаючи членок і бажаючи всього найкращого з Новим Роком. Потім покликala секретарку Еву Кобзар до прочитання протоколу, який прийнято одноголосно. Опісля Голова подякувала урядничкам і членкам за таку щирю працю в минулому році. Збори вибрали на предсідницю зборів п. Сердюк Катерину. Пані Сердюк подякувала зборам, покликala п. Марію Робицьку на секретарку, а старий уряд до звітування. Контрольна Комісія заявила, що всі книжки знайшла в найкращому порядку і попросила збори дати старому урядові признання за таку щирю працю. Відтак приступлено до вибору нового уряду на 1951 рік. Вибрано, як слідує: Марія Марусевич голова, Май Балат заступниця, Ева Кобзар рек. секретарка, Анна Йонда фін. секретарка, Марія Харамбура касієрка, Ольга Шуст, Марія Гарасимчук і Анастасія Хархан — контролю книжок. Текля Куницька, Анна Андрусак і Марія Савицька — доглядачки хворих.

Опісля п. Сердюк покликala нововибрану голову зайняти назад місце. Пані Марусевич подякувала за довіря і приступлено до дальших нарад. Ухвалено цьогорічну Коляду, котра принесла до цього часу 45 дол. розділити: 25 дол. на Дім С.У.А, а 20 дол. на Конгресовий Комітет.

Дня 16. грудня м. р. відбувся Чайний вечерок. Прихід був 26 дол., котрі дано на церкву св.

Юра в Нью Йорку. На тім збори закінчено і членки в доброму настрої розійшлися домів.

Марія Марусевич.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Вшанування пам'яті Ольги Басараб

Відділ 6 С.У.А в Рочестері, Н. Й., вшанував пам'ять мучениці й героїні Ольги з Левицьких, Басараб. Вполудне в церкві відслужив о. Микола Волянський панахиду, під час якої співав хор під проводом п. Кирила Цементи.

Потім зішлись членки у залі Українсько-Амер. Клубу. Свято відкрила голова п. Хміляк. На її заклик приявні вшанували пам'ять Басарабової встанням з місць та однохвилинною мовчанкою. Вона згадала про загибання ляхами у Львові Ольги, якої мученицька смерть додає завзяття українським героїням новітніх днів. Її дух став сьогодні духом мільонів українок, які бажають побачити визволену соборну Україну, казала вона.

Опісля промовляла наша перша секретарка п. Меланія Теребушка, яка згадала про початки нашого Відділу, кажучи, що спершу ми мали всього 12 членок, а сьогодні 75. Вона зверталась до скиталю, щоб ставали в ряди Союзу Українок Америки, а також молодих дівчат, щоб більше інтересувалися громадським життям, щоб зуміли далше провадити наші установи, коли ми минемося. Вкінці на її заклик членки вшанували встанням з місць пам'ять наших померлих членок.

Дальше ще раз промовила коротко п. Хміляк, прохаючи присутніх, щоб зложили свої дари на пресовий фонд журналу С.У.А „Наше Життя“ Збіркою зайнялись пп. Катерина Андрусів і Юстина Лиса. Зложили по \$1.00: С. Булавинець, М. Стегна, А. Пастущин, К. Пилипів, А. Лотоцька, А. Шевчук, С. Бандура, М. Даскевич, А. Андрусів, М. Теребушка, А. Воляк, С. Гунька, Т. Дуда, А. Плюта, Т. Базій. Решта дрібними. Разом \$20.00, які вислано до Централі.

Свято закінчено молитвою до Пресв. Тройці за кращу долю нашого народу й визволення України з московської неволі.

К. Андрусів, секретарка.

АКРОН, ОГАЙО

Річні збори 7 Відділу СУА відбулися 4. лютого. В січні не було зборів, бо була тяжка зима і великі сніги. П. голова Марія Пулк відкрила збори, а п. секретарка А. Зепко відчитала свої записки. Відтак вибрали той самий уряд, лише заступницю вибрали нових.

Голова Марія Пулк, заступниця Софія Куцик, секретарка А. Зепко, заст. секр. Павліна Галамай, касієрка Марія Антонюк, заступниця Марія Іванищук. — Контрольна Комісія: Марія Поливка, Марія Набережна і Марія Малий.

По зборах була смачна перекуска, котрою зайнялись пп. Фавроня Українець і Єлизабет Міскало. По перекусці грали бінго і роздавали вигравки. Забавлялись до пізнього вечора. — Слідуючі збори відбулись дня 4. березня. Цим разом перекускою зайнялись пп. Олена Мельник і Катерина Галамай. Збори будуть відбуватись у першу неділю місяця.

Подала Марія Малецька,

БРОНКС, Н. Й.

Річні Збори 8 від. СУА — Успішний баль

Дня 9. грудня м. р. відбулись річні збори Союзу Українок, 8. відділу СУА у Бронксі, Н. Й. Зійшлись численно членки й почувли звіти урядничок, які прийняли грімкими оплесками, а потім усі встали з місць, щоб віддати пошану урядові новому і старому.

П. С. Дзума як предсідниця і п. М. Гілета як секретарка przeprowadили ці збори в добрім порядку.

Усі приявні членки висловили бажання щоб старий уряд зостався і на наступний рік. П. Єва Корпало прийняла уряд голови і п. Єва Хомів і М. Гілета секретарок, але касієрка заявила, що тепер не може працювати, тому, що її чоловік дуже хворий. Через те покищо її обовязки виконуватиме голова із секретарками.

Потім представлено зібраним членкам постанови 9-ої Конвенції СУА.

Працю розпочали ми 10. лютого. Улаштували баль в церковній залі на Бронксі. Прибуло більше число громадян. Го-

гова п. Корпало сказала, що цей баль є в честь славної пам'яті президента Линкольна і перечитала його промову з перед 87 років яку він сказав на полі бою в Геттисбургу, Па., а потім молитву, яку вона сама уложила, за героїв американської й української землі.

Баль пройшов дуже гарно.

Висилаємо до Централі СУА \$53.40, а саме вкладку \$20, пресовий фонд \$5, резервовий фонд \$5, організаційний фонд \$5, на конвенцію СУА від членок 8 від. \$18.40.

Окремо мусимо згадати про наш балевий комітет, що приложив усіх старань щоб наш баль пройшов успішно. Олена Вусс, подарувала гарну подушку і зайнялася кухнею, пп. Є. Хомів, М. Стравс, М. Гілета, А. Дзума, Р. Турянська, М. Форгач, М. Ригель, К. Сінковська, К. Влак, К. Москалик, А. Олійник, Д. Дуда зайнялися тикетами, а пп. П. Яримович і Стравс при барі. П. Є. Пуляк подарувала гарну паску. Усім їм щира подяка.

О. П. Дидикові дякуємо за проголошення у церкві і в радіо.

Єва Корпало, голова

Єва Хомів, секретарка

ДІТРОЙТ, МІШ.

Вісті з Тов. ім. Лесі Українки
37-й Відділ СУА

В кінці місяця січня ц. р., в нашому Відділі відбулись річні збори, на які явились усі членки, щоб почувти огляд цілорічної праці за минулий рік та начеркнути дещо на біжучий рік.

Голова Відділу Анастасія Вокер по привітанні членок, здаючи свій звіт, між іншим заявила, що вона рада, що може послужити Союзові Українок взагалі, а нашому Відділові зокрема. „Може в нашому Відділі не робиться роботи на велику скалю і ми звичайно обмежуємо нашу діяльність до менших імпрез, але й такі менші імпрези є важні і приносять нашій організації моральну й матеріальну користь“. Дальше п-ні Вокер просила, щоб членки були сьогодні „чемні і не гребали“ прийняттям уряду на біжучий рік.

Вичерпний звіт здала писарка Юлія М. Шустакевич, якого одначе немає потреби на цьому місці докладно передавати. Слід однак зазначити, що в Відділі

велася культурна праця, яка відзначилась вельми успішною на велику скалю академією в честь Лесі Українки, з постановкою драматичної поеми „Гришниця“. До культурно-пропагандивної праці належить теж вельми удатна менша імпреза передачі творів Лесі Українки в англійській мові в американській світ, яка відбулась при участі голови СУА п. Олени Лотцької, в приміщенні Дітройт-Воменс Ситі Клуб і мала велике значіння для СУА. Окрім повищих імпрез у нас відбулись дві забави, з яких збагатилась наша каса.

Вкінці теж короткий звіт здала касієрка Олександра Небоженко. З її звіту дізнаємось, що чистого приходу за минулий рік було понад дві сотні дол. По вирівнянні всіх зобовязань до Централі СУА, даровано ще 25 дол. на будову української школи при католицькій церкві Івана Хрестителя, 25 дол. на Національний Фонд УККА, заплачено примірники Лесі Українки та інші менші датки.

Звіт урядничок прийнято й уділено їм признання, а по тім відбувся вибір нового уряду, як слідує: головою вибрано вдруге Анастасію Вокер, заст. голови Доню С. Демрей, писаркою Марію Градовську і касієркою Марію Пелех. Усі пані радо прийняли урядування, а голова, дякуючи за довіря, згадала теплим словом Олександрю Небоженко, що сповняла обовязки касієрки чотири роки і Ю. Шустакевич, що сповняла обовязки писарки три роки.

Наш Відділ теж вдячний Марії Градовській, що була заст. голови минулого року і яка багато завдає собі труда при влаштуванні забав. Загалом наші членки працюють спільно і то кожна, при вишивках одна одній не уступає в роботі, стараючись для успіху нашого Відділу.

Не можна поминути факту, що кожна членка нашого Відділу передплачує „Наше Життя“ якого видання в новому форматі з багатим матеріалом, усім дуже доподобило. По скінченні зборів, п-ні Вокер, як господиня дому (бо в неї відбувались річні збори), подала каву і солодошкі, при чім ще велась товариська на всі лади жартоблива розмова.

Кожного року наш Відділ святкує уродини Лесі Українки Літературним Вечером, а це вже тринадцятий рік минає від оснування нашого товариства і мабуть це тринадцятий раз сходимося її пошанувати. Як уже згадано попередно, минулого року академія в честь Лесі Українки була влаштована на велику скало і була вельми коштовна. Цього разу ми обмежились до меншого. Вечерок відбувся 25 лютого ц. р. у малій салі Українського Народнього Дому і, на жаль, при дуже малій участі гостей, хоч був широко розрекламований. Людям нецікаво було, та й годі.

. Вичерпний, по формі академічний доклад про творчість Лесі Українки дав знаний український журналіст Зенон Тарнавський. Доня С. Демрей співала до слів Лесі Українки, була при доброму голосі і збирала заслужені оплески. При піані був знаменитий акомпаніатор Богдан Пюрко.

Одну поему з настроїв поетки, в англійській мові, передала Донна Пелехівна, донечка Мілфорда і Марії Пелехів. Довшу поему „Години праці“ виголосила Юлія М. Шустакевич, попередивши деклямацію відповідним вступом.

Вечерком проводила дуже вміло голова Відділу Анастасія Вокер, а по вичерпанні програми відбулося невеличке прийняття, яке зладили для гостей самі членки.

Жаль, що літературне слово нашої поетки так трудно пробивається в свідомість громадянства. Наш Відділ пильно стареться пропагувати, а радше популяризувати ідеї нашої поетки, ці ідеї, які держать наш, все ще так малий числом членок, гурт. Але сама поетка, чи не була квола фізично? Але силою духа і віри — була велетнем! Може теж у нашому Відділі защепилась іскорка сильної віри і ми кріпимось та віримо в краще.

37-ий Відділ СУА.

ВІДНОВЛЕНІ ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В КВІТНІ, 1951

Марія Фецачин, Клівленд	10
Анна Гнатюк, Елизабет	6
Марія Григорець, Фила.	3
Анна Бодак, Бруклін	3
Марія Бабяк, Філадельфія	3
Розалія Вецаль, Вунсакет	3
П. Панамаренко, Фила.	3
Марія Буцяк, Ньюберрипорт	2
Марія Процай, Міннеаполіс	2
Тетяна Костик, Детройт	2
Павл. Будзол, Детройт	2
Анна Олійник, Честер	2
К. Доманчук, Шикаго	2
Софія Микула, Детройт	2

По одній передплаті: А. Білецька-Федуняк, А. Л. Кмець, А. Лучковська, Анна Стриковська, А. Сивуляк, Марія Мельник, Мар. Лабяк, А. Бережницька, Текля Гаврилів, М. Клапко, Б. Гричківська, О. Коренець, Л. Бурачинська, Іванна Подола, М. Огиста, А. Пидик, Юлія Крумм, Єва Рій, К. Берків, Тет. Солодкий, О. Степанек, С. Гарасевич, М. Сидорко, Н. Селська, П. Багринівська, І. Ковальська, Анна Настюк, С. Шуховська, М. Горбова, П. Кух.

Хто одержить?

Першу, другу або третю нагороду за приєднання нових передплат НАШОГО ЖИТТЯ:

1-ша нагорода:—за 50 нових передплат—вишивана блюзка.

2-га нагорода:—за 25 нових передплат—керамічна ваза.

3-тя нагорода:—за 15 нових передплат—і примірник „Спирит оф Флейм“ переклад творів Лесі Українки.

Змаг продовжуємо до кінця травня. Є ще час придбати досить передплат. Подаємо вислід змагу за січень, лютий, березень і квітень. Вислід змагу буде поданий в Н.Ж. за червень і нагороди будуть вислані:

Марія Процай, Міннеаполіс	34
Марія Прокопович, Детройт	26
Олена Кисілевська, Оттава	18
Лідія Бурачинська, Фила.	17
А. Смеречинська, Рочестер	16
К. Гардецька, Філадельфія	14
Марія Ясінська, Детройт	9
П. Панамаренко, Філадельфія	7
Анна Бодак, Бруклін	6
Катер. Пелешок, Нью Йорк	6
Геня Шевчук, Нью Йорк	6
М. Чайковська, Філадельфія	6
Катря Ярош, Філадельфія	5
М. Марусевич, Нью Йорк	5

Надія Дзидза, Шикаго	4
Влодзя Буцяк, Манчестер	4
Л. Одежинська, Філадельфія	4
Стефанія Пушкар, Фила.	4
Соня Микитка, Перт Амбой	3
Єва Кахній, Детройт	3
М. Семянчук, Шикаго	3
О. Штогрин, Філадельфія	2
В. Гафткович, Чікопі Фоллс	2
Анна Брудни, Шикаго	2
Осипа Ракоца, Філадельфія	2
Софія Гунька, Рочестер	2
о. Л. Салюк, Філадельфія	2
М. Дунець, Торонто	2
Анна Качор, Боффало	2

По одній передплаті прислали: Ст. Заплітна, Детройт; О. Ткачук, Ст. Луїс; С. Лукачик, Сиракюз; Е. Мостецька, Вунсакет; Ю. Матковська, Балтімор; О. Чабан, Милвилл; Р. Дзюбинська, Шикаго; О. Грабовенська, Філадельфія; Р. Вецаль, Вунсакет; М. Кукіз, Клівленд; С. Жуковська, Фарго; Ю. Цепли, Толедо; А. Кіптик, Детройт; А. Зепко, Акрон; К. Микитин, Вунсакет; І. Качанівська, Бетлегем; А. Білецька-Федуняк, Шикаго; К. Кобаса, Детройт; І. Козаченко, Детройт; О. Струць, Сятл; С. Мичковська, Сенфорд; К. Голдер, Клівленд; М. Бабяк,

Філадельфія, Галя Потішко, Боффало; Анна Настюк, Юніон, Н. Дж.; Стефа Вовчок, Філадельфія; М. Гарасимів, Нью Йорк; Василь Пуйда, Нью Йорк; Е. Ганчарик, Кенора, Онт.; А. Несторович, Гемтремк; І. Домбчевська, Бруклін; Н. Ходновська, Пеквилл, Па.; Олена Томоруг, Сан Франціско; О. Решетило, Ньюберри, Міш.; І. Михайлюк, Гавр, Понт.; Л. Непота, Кірквуд, Мо.; Іванна Білан, Ст. Августін, Фла.; М. Косович, Терривилл, Конн.; Стефанія Баран, Шикаго; Юліяна Цурковська, Сувел Н. Дж.; Марія Горінь, Милвилл; Доня Демрей, Детройт; Марія Голуб, Милвилл; Яр. Лушпинська, Нью Йорк; М. М. Гентер, Покатело, Айдаго; Галина Левицька, Аллентавн; Марія Гетьман, Торонто; проф. Тершаковець, Філадельфія; С. Гарасевич, Ньюарк; М. Велигорська, Торонто; М. Блищак, Сан Франціско; С. Соневицька, Покомок Ситі, Мд.; Українське Жіноче Тов. ім. Л. Українки, Еллов Крік, Канада; Українське Жіноче Тов. ім. О. Кобилянської, Гадсон Бей, Канада; Українське Жіноче Тов. ім. Л. Українки, Дофин, Канада.

Адміністрація Н. Ж.

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOMEMRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

виконує стилеві і народні строї комплектні і частини, як

вишивані сорочки	від \$14.50
плахти поодинокі й подвійні	“ 16.50
спідниці	“ 9.50
гаптовані фартушки	“ 5.80
вишивані підтички	“ 6.50
корсетки	“ 8.95
намиста	“ 2.50
віночки зі стрічками	“ 3.75

Замісцеві можуть слати замовлення з заповіданням
величини (сайз)

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • їдальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • С. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ**М. HOLOWATY**

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

НОВІ КНИЖКИ

(Продовження зі стор. 20)

Який контраст із такою країною загальної праці — Америка, де ви не побачите зле вдягненої жінки і з занедбаним виглядом без питоми американцеві життерадости, яка й малюється на кожному обличчі! Вони також робітниця й час їх також до напруження обмежений. Але багато часу заощаджує паладана комунікація, а то й власне авто. Одяг та його зміна перестав бути проблемою.

На думку авторки, вся ця підсовітська маса не виявляла ніяких почувань, ані оживлення, не відрізняючись одне від одного. Двадцять два роки комуністичного устрою з усіма його переходами, отже революцією, громадськими війнами, голодом і постійним страхом — зробили їх “советським народом”. Дивлячись на них можна було зрозуміти оцей масовізм більшовицького життя та зник індивідуальности.

Яскраве противенство — публіка, обстановка і харчування в “Континенталі”, це більшовицькі досягнення на експорт, для зовнішнього світу, який не має нагоди побачити їхніх “буднів”. Тому поручай прочитати цю книжку всім американським українцям. Ц. Г.

Damascene Popowycz: L'eglise catholique en Ukraine occidentale. Service de presse catholique Ukrainienne en Europe Occidentale. Ст. 48.

Prof. Wolodymyr Sicynsky: Les Etrangers parlent de l'Ukraine. Service de presse Catholique Ukrainienne en Europe Occidentale. Ст. 38.

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!

REVIEWS OF 'SPIRIT OF FLAME'

UKRAINIAN GIRL GENUINE POET

Dedicated to the "organized Ukrainian women of the U. S.," this collection of poems, written in the late 1800s, shows the author's interest and appreciation of the literature of her time.

Lesya, "the Ukrainian," a girl fighting a losing battle with tuberculosis, lived her invalid's life with books of all countries.

Although her critics spoke of her work as exotic, to our 20th Century point of view, they are poems for any time, for any civilization.

She wrote short poems of tender insight and long dramatic poems, such as "On the Ruins," set in historic backgrounds, but vivid with the intimate details of everyday living.

One gets a hint of her admiration for Robert Browning in the color and rhythm of her writing, but her own deep concern with humanity's quest of eternal values illumines the majority of her work and speaks to the reader of today, as it must have done to the reader of the last century.

Frances Palmer.

(Democrat and Chronicle, Rochester, N. Y.).

A UKRAINIAN POET

Poets, as everyone has known since the romantic reactions, are very odd fellows. You can't be ordinary, work-a-day, and business-as-usual when you think of things as being "a dome of many colored glass," or when you find identity in beauty and truth and maintain that that is all that anyone has to know. Nor can you, as a rule, do the dishes while polishing up a cryptic lyric upon the nature of existence. No, poets, by and large are different.

The first two authors we will

consider subscribe enthusiastically to the romantic notion of the poet. Lesya Ukrainka (a pseudonym) was a Ukrainian lady of the last century who wrote fairly orthodox verse in Ukrainian (she steadfastly refused to write in Russian because of her strong nationalist feelings).

Have Been Translated

Her works have been translated into standard 19th century verse forms by Percival Cundy and it is full of thoughts about unidentified griefs the mysteries of the universe, and the tyranny of the czars over Ukrainians. Lesya cried out, as she assumed her duty was, against all the multifarious machinations against freedom, and her work does not add anything but a feminine note to such familiar stuff as we find in d'Annunzio or Robert Browning at his most blatant.

The nationalism was a meaningful thing for a number of poets in the 19th century would be foolish to deny.

(Utah Tribune, Salt Lake City, Utah).

James Fitzpatrick.

LESYA UKRAINKA

There are certain periods in history when literature is so inextricably linked to nationalist, patriotic propaganda that no other kind of literature can exist. The late 19th century in Ukraine appears to have been one of those periods.

Ukraine, now with its own representative to the United Nations was then under the yoke of Tsarist Russia, yearning and struggling for freedom. Lesya Ukrainka's verse and plays expressed this yearning and this struggle in neo-Romantic terms.

Born in 1871, Lesya Ukrainka traveled widely in search of relief

from tuberculosis and finally died of it in the Caucasus in 1913.

Her work was at first regarded as exotic and alien to Ukrainian problems, but it is easy to see now that her poems, lyric monologues, dramatic scenes, and poetic dramas are almost without exception directed at the struggle for the Ukrainian autonomy. "The Babylonian Captivity" and "On the Ruins," both set in Biblical times, are obviously allegories of the Ukraine problem. The Jews in Babylon, the Christians in ancient Rome, and all such downtrodden peoples found expression in her verse and plays. "Forest Song," her masterpiece, is a gentle, delicate allegory that has been compared with those of Maeterlinck.

Tender Intensity

Her lyrics exhibit a tender romantic intensity, often using the imagery of captivity and enslavement. There is occasional striking imagery, as of Dante, who "... also found his song/ While walking through a mystical dark wood/ Amidst a chaos of wild images," and of "Autum with fingers all bloodstained." The vitality of such images elevates her work from the level of ordinary romantic verse.

There are the seeds of revolution in this book Lesya Ukrainka fought Tsarist tyranny fiercely; we may wonder if the same spirit animates those of her people who suffer under Soviet dominance today and if any of them say as she did:

"O word, thou art my only armament,
And both of us should not be vainly spent!
In other, unknown hands, perhaps, who knows?
Thou'lt prove a better brand 'gainst brutal foes."

F. H.

(Virginia Pilot, Norfolk, Va.)

ДИТЯЧИЙ САДОК
Комітету "Мати й Дитина"
525 Columbia Ave.
Philadelphia, Pa.

Приймає на літні місяці
під опіку й шкільні діти
працюючих батьків
ФАХОВА ОПІКА
ДОБІРНИЙ ХАРЧ

Збірка новель
Докії Гуменної
КУРКУЛЬСЬКА ВІЛІЯ
Накладом В-ва "Нові Дні"
Ціна 40 ц.
можна замовити
в Централі СУА
866 N. 7th St.
Philadelphia 23, Pa.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріяльні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міняє платничі чеки